Anticipația

Colecția POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

DAN și LUCIAN MERIȘCA

Revoltă în labirint

*

483

SOCIETATEA ȘTIINȚĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA
ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat funcţionînd sub egida Departamentului Ştiinţei din cadrul Ministerului Învăţămîntului şi Ştiinţei înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J40/6775/1991

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU
GHEORGHE BADEA
TITI TUDORANCEA

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF editată de Societatea „Ştiinţă Tehnică" S.A.

Şef redacţie: **Viorica Podină**
Redactor literar: **Mihai Dan Pavelescu**
Tehnoredactarea: **Arcadie Daneliuc**
Coperta: **Radu Gavrilescu**

Administraţia: Societatea „Presa Naţională" S.A., telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2495 (difuzare), telex: 11913 PRESN
Tiparul: Regia Autonomă a Imprimeriilor — Imprimeria „Coresi", telefon: 17 60 10 sau 17 60 20, interior 2411
ABONAMENTELE se pot face direct de la redacţie
Adresa noastră este: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781, telefon: 17 72 44 sau 17 60 10, interior 1208

În atenţia cititorilor

Stimaţi cititori, vă informăm că la publicaţiile editate de Societatea „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A. se pot face abonamente şi direct la redacţie.

Doritorii — persoane particulare, instituţii, şcoli, facultăţi, întreprinderi de stat şi particulare — pot intra în posesia revistelor noastre trimiţînd prin mandat poştal în contul nostru 30.34.01 B.A.S.A. S.M.B., deschis la Banca Agricolă a Municipiului Bucureşti, contravaloarea abonamentului după cum urmează:

Revista „ŞTIINŢĂ ŞI TEHNICĂ" (lunară): un număr 35 lei, 120 lei trimestrial, 240 lei semestrial, 480 lei anual.

Revista „ANTICIPAŢIA" (literatură SF — lunară): un număr 25 lei, 90 lei trimestrial, 180 lei semestrial, 360 lei anual.

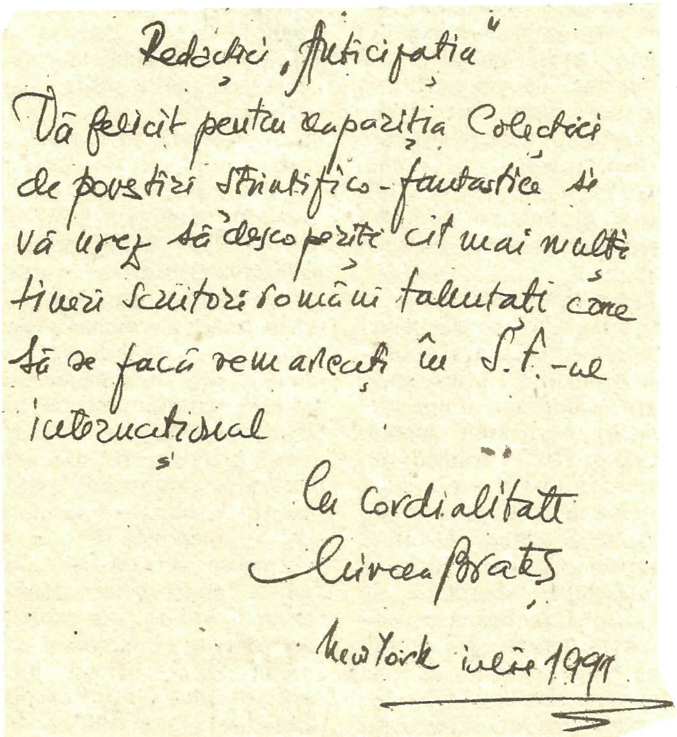
Revista „PSIHOLOGIA" (apare o dată la două luni): un număr 30 lei, 105 lei semestrial, 210 lei anual.

Revista „INFOCLUB" (o dată la două luni): un număr 65 lei, 195 lei semestrial, 390 lei anual.

Revista „BUSINESS TECH INTERNATIONAL" (o dată la două luni): un număr 60 lei, 195 lei semestrial, 390 lei anual.

Revista „ANDROID" (benzi desenate — lunară): un număr 25 lei, 90 lei trimestrial, 180 lei semestrial, 360 lei anual.

Pe cotorul mandatului poştal specificaţi numele societăţii noastre, titlul revistei la care doriţi abonament şi numărul de exemplare solicitat, precum şi adresa exactă pentru a primi coletul poştal.

Redacţiei „Anticipaţia"
Vă felicit pentru reapariţia Colecţiei de povestiri ştiinţifico-fantastice şi vă urez să descoperiţi cît mai mulţi tineri scriitori români talentaţi care să se facă remarcaţi în S.F.-ul internaţional
Cu cordialitate
Mircea Brateş
New York iulie 1991

MIRCEA BRATEŞ

Crăciun însîngerat

MIRCEA BRATEŞ, actualmente stabilit în Statele Unite ale Americii, şi-a făcut debutul în literatura SF în anul 1955, cînd Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice i-a publicat, în nr. 4, povestirea **Proxima Centauri,** *distinsă cu premiul III la concursul organizat de redacţia noastră. Ulterior, i-au apărut romanul „Astrida", precum şi alte povestiri.*

Înscriindu-se mai degrabă în categoria fantasticului popular azi, prin serialul „Zona crepusculară", publicăm această povestire în semn de respect faţă de unul din pionierii SF-ului românesc modern.

Detectivul Carusso de la Brigada criminală se mai lupta cu somnul. Îşi simţea pleoapele grele ca plumbul. Afurisitul de telefon suna cu încăpăţînare. Carusso se întinse să ridice receptorul, aparatul fiind pe podea de partea cealaltă a patului. Atinse în treacăt ceva bombat şi cald. Intrigat, făcu un efort să întredeschidă ochiul stîng şi văzu lîngă el o fată dormind despuiată, cu genunchii aduşi sub ea. Sînul ei stîng era tocmai obstacolul, proeminent şi tandru pe care-l întîlnise în mişcarea sa neîndemînatică. „Cine e? Cum o cheamă?" încercă să-şi amintească. Nu izbuti.

„Ce noapte de ajun de Crăciun!" mormăi. „Ce petrecere tîmpită..." îşi mai aduse el aminte... reuşi în cele din urmă să ridice receptorul şi auzi bine cunoscuta voce a şefului său care, ca de obicei, începu o lungă litanie... Detectivul ascultă cîtva timp, apoi lăsă receptorul să alunece pe covorul gros indian care acoperea podeaua dormitorului.

Se trezi de-a binelea şi o porni spre baie. În drum, ochiul prinse din nou imaginea sculpturală a celei care dormea... „Frumoasă fată, pe cuvîntul meu"... îşi spuse Carusso, încercînd din nou să-şi amintească numele ei. O clipă mai tîrziu, sub şuvoiul de apă rece ca gheaţa, imaginile romantice se spulberară şi începu să se concentreze asupra datelor, destul de sumare, de altfel, pe care şeful i le furnizase la telefon.

...Îndată ce ajunse la adresa indicată, asistentul său îl asaltă pur şi simplu cu un noian de amănunte privind cele întîmplate. Carusso avea însă un excelent

antrenament în a selecta informaţiile utile din tot acel amalgam de vorbe pe care i le servea prea tînărul său confrate, în vreme ce ascensorul îi ducea la etajul unde se petrecuse drama.

Intră primul în elegantul living, dar după numai cîţiva paşi se opri, parcă înmărmurit. În ciuda bogatei sale experienţe, avu un ciudat sentiment de disconfort. Poate pentru că tabloul care i se înfăţişa de astă dată părea aidoma unei scene de teatru bine regizată. N-ar fi ştiut să spună de ce, dar îi fulgerară prin minte cîteva „secvenţe" din Muzeul figurilor de ceară al Doamnei Tussaud din Londra. În colţul cel mai îndepărtat al încăperii, pe o sofa acoperită cu un somptuos brocart, şedea o bătrînă doamnă, îmbrăcată într-o elegantă rochie de seară, de tafta, scînteind în zeci de reflexe aurii. Femeia ţinea capul uşor rezemat de pernă, cu o faţă deloc lividă, încît părea perfect vie. Ceea ce nu era deloc adevărat.

Carusso se apropie, privind-o cu atenţie. Bătrîna doamnă ţinea strîns în mîna stîngă o păpuşă cu părul roşu şi îmbrăcată într-o rochie de epocă, cu crinolină, iar în mîna dreaptă un ac lung de argint, înfipt pe jumătate în trupul păpuşii. Ceea ce te izbea însă erau picăturile de sînge ivite pe bluza albă a păpuşii, trei picături de sînge proaspăt, ca trei mici rubine strălucitoare. Şi acelaşi sînge, straniu prin naturaleţea lui, prin tulburătoarea lui prospeţime, se prelingea pe piciorul bătrînei doamne, „creionînd" o inimă, asemenea celor săpate pe trunchiurile de copaci de către adolescenţii îndrăgostiţi. Nu lipsea din acest ridicol şi totodată straniu desen nici săgeata care străpungea inima! O inimă care... pulsa! Ar fi putut jura că era fierbinte! Carusso simţi că-i revine afurisita lui durere de cap. Ridică, într-un gest reflex, privirea şi abia atunci observă globul roş-argintiu din vîrful bradului de Crăciun.

Între timp, încăperea se umpluse de toată acea lume specifică unor asemenea momente — fotografi, agenţi care luau amprente, poliţişti —, o lume obişnuită de mult cu neobişnuitul, care se mişca de colo-colo. Toţi oamenii aceia vorbeau fără emoţii, prinşi de rutina meseriei. Carusso făcea, ca întotdeauna, abstracţie de cei din jur. Rămăsese cu privirea fixată pe globul din vîrful bradului. Pe acel glob din care... cădeau ritmic picături de sînge roşu pe inima desenată pe piciorul bătrînei doamne.

Carusso se smulse din această „contemplaţie". Îşi aminti brusc că, după informaţiile furnizate de asistentul său, în apartament se mai afla un cadavru pe care urma să-l vadă. Fereastra living-room-ului era întredeschisă şi perdeaua subţire de dantelă se legăna în bătaia vîntului. Carusso îşi slăbi nodul de la cravată. Simţea nevoia să inspire aer curat. Nu făcu însă decît un pas şi se opri: pe podea era o baltă de sînge. Ca s-o ocolească şi să ajungă la fereastră, ar fi trebuit să facă cîteva salturi, ca la şotron, pe lîngă un fotoliu stil Ludovic al XV-lea şi o măsuţă cu incrustaţii de sidef... Pe acest prezumtiv intinerar, descoperi cea de-a doua victimă. În spatele fotoliului, pe podea, o femeie tînără. Un păr frumos, caştaniu îi încadra obrazul delicat, ieşit parcă de sub penelul lui Tizian. Purta o cămaşă de noapte fină, ridicată într-o parte cu multă graţie, dezvelindu-i picioarele zvelte şi uşor bronzate. Tînăra ţinea într-o mînă un foarfece cît se poate de banal, iar în cealaltă mînă un petic de hîrtie albă. După decupajele făcute în hîrtie — două găuri pentru ochi şi una pentru nas — devenea limpede că fata „croise" o mască. În apropiere, mai pîlpîia o lumînare. La flacăra ei tremurîndă, imaginea prindea o oarecare mişcare, anihilînd astfel, pentru o clipă, ideea morţii. A încremenirii. Ce se petrecuse aici? Să fi fost un joc, ce se încheiase tragic? gîndi Carusso. Sau poate un ritual al vreunei noi secte? Magie neagră? Stupid! În plin New York, în anul de graţie 1975?!

Asistentul îşi urmărea şeful cu o curiozitate abia reţinută. Nu-l mai văzuse niciodată atît de tulburat.

Amîndoi părăsiră încăperea. Aici nu mai aveau nimic de făcut. Măsurătorile, amprentele, scotocirea fiecărui ungher al apartamentului cădeau în atribuţiile celorlalţi.

...Timp de mai bine de un an au fost efectuate toate investigaţiile posibile de către echipa condusă de Carusso. Cu toate acestea, nu s-a putut afla nici un element cît de cît semnificativ care să aducă vreo lumină asupra cazului. Nimic edificator nu a răzbătut nici din bogata biografie a bătrînei doamne, nici din datele privind viaţa şi anturajul fetei. Nu s-a putut răspunde la întrebările cheie: „cine?" şi „de ce?". O singură certitudine: mobilul nu era jaf. De altfel, nimeni, nici o rudă nu re-

vendicase în tot acest timp vreo pretenţie la moştenire... S-a hotărît închiderea cazului. Pe coperta dosarului, plin de rapoarte şi expertize, s-a pus ştampila: CLASAT. Cu alte cuvinte, NEREZOLVAT.

Trecuseră cîţiva ani buni de la această întîmplare, uitată acum pînă şi de Carusso. Era din nou un ajun de Crăciun. Detectivul, ajuns acum căpitan în departamentul poliţiei new-yorkeze, primise mai multe invitaţii să vină să ciocnească un pahar. N-avea decît să aleagă. În fond, era singur. Nevasta îl părăsise, preferînd un poliţist din administraţie (cei din administraţie erau întotdeauna mai bine plătiţi).

Carusso nu se hotărîse încă nici unde, nici cu cine să-şi petreacă seara. Porni fără ţintă precisă pe străzile New York-ului, împodobit sărbătoreşte. Magazinele îşi prelungiseră orarul, arătîndu-şi vitrinele, într-o adevărată competiţie de culori şi lumini. Se ofereau cele mai insolite cadouri-surpriză, cu reclame ademenitoare, sub o ninsoare de confetti, de steluţe de poleială şi panglici strălucitoare.

Carusso, ajuns în **Rockefeller Center,** unde, ca în fiecare an, se înălţa un brad uriaş, în jurul căruia tinerii dansau, ţopăiau, cădeau, rîzînd în hohote, pe oglinda albastră a patinoarului special amenajat. Printr-o exersată scenografie, bradul se transformase într-o orgă de lumini multicolore. În vîrful lui, un imens glob roşu din care picurau continuu scîntei rubinii. Carusso se simţi dintr-o dată pătruns de o stare de nelinişte. Opri un taxi, indicîndu-i şoferului o anume adresă din East Side. (Mult timp după aceea nu şi-a putut explica comportamentul său, aproape mecanic.)

...Recunoscu imediat clădirea cenuşie, în care cîndva, de mult... Nu era portar. Nimeni în hol, aşa că luă liftul, fără probleme. Ajunse în faţa uşii apartamentului. Nici un sigiliu. Nici o plăcuţă cu numărul apartamentului sau numele locatarului... Mai curios era însă că uşa era uşor întredeschisă. Carusso ezită o clipă, apoi, dintr-o imperioasă curiozitate, împinse uşa. Înăuntru era luminat a **giorno.** Tuşi de cîteva ori ca să atragă atenţia, dar nu-l întîmpină nimeni. În mijlocul living-ului, pomul de Crăciun! Văzu apoi, în colţul cel mai îndepărtat, pe o sofa acoperită cu un brocart, cu reflexe aurii, aşezată... bătrîna doamnă. În faţa ei, într-un fotoliu stil Ludovic al XV-lea, o tînără, cu păr castaniu şi un chip asemenea madonelor lui Tizian. Tînăra avea în mînă un foarfece, pregătindu-se să decupeze o mască dintr-o bucată de carton alb. Carusso rămase ţintuit locului. Părea uluit, încercînd să-şi explice această scenă. Era oare o iluzie optică, un miraj, căci ce altceva putea fi?!

— Poftim, intraţi, domnule Carusso! i se adresă bătrîna doamnă cu un zîmbet plin de amabilitate. Pe dumneavoastră vă aşteptam.

— Pe mine?! bîigui detectivul, simţind fiori reci. Nu crezuse niciodată în spiritism, nici în reîncarnare, dar, oricum, să te reîntîlneşti astfel cu persoane care, fără nici un dubiu, decedaseră cu atîţia ani în urmă, era un fapt prea din cale-afară!

— Da, da, pe dumneavoastră vă aşteptam, reluă bătrîna doamnă. Sîntem noi două, eu şi cu nepoata mea, şi ne-ar fi făcut plăcere să ciocnim un pahar cu un oaspete în această noapte de ajun. Bătrîna doamnă îi întinse un pahar cu vin rubiniu.

Carusso nu era slab de înger. În lunga lui carieră avusese de înfruntat şi situaţii extrem de grele. Nu arareori, în timpul urmăririi unor infractori, făcuse uz de armă. De această dată nu avea în faţă infractori şi nici nu putea fi vorba să-şi scoată pistolul. Un singur lucru îi era clar, şi anume trebuia să plece imediat de aici. Ceea ce şi făcu. Se răsuci pe călcîie şi părăsi apartamentul. Ultima imagine pe care ochiul său o receptă era privirea încărcată de ironie a bătrînei doamne. Şi încă ceva: pe o măsuţă, lîngă un sfeşnic în care ardea o lumînare, de curînd aprinsă, se afla o păpuşă cu păr roşu, iar într-un pahar de vin, de pe tavă, un ac lung de argint...

...Carusso se trezi dintr-un somn adînc. Nu izbutea să-şi deschidă ochii. Pleoapele îi erau ca de plumb. Auzise sunînd telefonul, i se păruse că în vis, dar suna aievea, cu încăpăţînare. Întinse mîna şi ridică receptorul. Era vocea asistentului său, rămas de serviciu la Comisariat.

— Şefule, o crimă dublă!

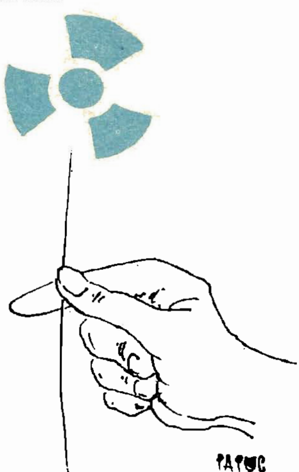
Şi, ca de obicei, îi bombardă urechile cu tot felul de amănunte. Carusso desprinse cele cîteva date esenţiale: în East Side, două femei... Probabil membrele unei secte care practica magia neagră... Nu exista nici un mobil evident al crimei...

Carusso nu se deplasă la

locul faptei. Îl lăsă pe asistent să conducă ancheta. El se duse la ARHIVĂ. Ceru cazurile **nerezolvate** din decembrie 1975. Intuise exact. Ştia dinainte că aşa va fi. **Acel** dosar, întocmit cu ani în urmă, dispăruse. Pur şi simplu. O clipă îi străfulgeră prin minte ideea că nici nu existase vreodată!

Cînd, cu mulţi ani mai tîrziu — Carusso era acum un pensionar liniştit locuind într-o frumoasă căsuţă în New Jersey, unde eram vecini —, mi-a povestit toate aceste întîmplări enigmatice („dacă vreţi, puteţi să le scrieţi"), încă nu ştiam ceea ce ştiu bine acum. Aşa cum există un **triunghi al Bermudelor** în spaţiu, există asemenea goluri şi **în timp.**

Da, unele întîmplări se petrec în afara **timpului continuu** şi ele pot reapărea oricînd, omul, înzestrat cu simţămintele sale obişnuite, avînd impresia că a mai trăit o dată exact aceleaşi evenimente. Dar oare chiar dumneavoastră nu vi s-a întîmplat niciodată să treceţi printr-o situaţie inedită pe care, totuşi, aţi putea jura că aţi mai cunoscut-o cîndva?!

Sticla Albastră

RAY BRADBURY

Cadranele solare se prăbuşiseră, formînd grămezi de pietricele albe. Îngropate, cu cîntecele terminate, păsările aerului zburau pe străvechi ceruri de rocă şi nisip. De acum, ţărmurile mărilor moarte aparţineau prafului, care inunda uscatul atunci cînd vîntul încerca să reconstituie vreo veche poveste a aruncării în ape. Oraşele erau adînc îngropate sub grînare de tăcere, timp înmagazinat şi conservat, havuzuri şi fîntîni de linişte şi amintiri.

Marte era o planetă moartă.

Atunci, din imensa neclintire, de la o mare distanţă, se auzi un zgomot de insectă, care deveni mai puternic printre dealurile de un cafeniu deschis, şi se deplasă prin aerul lucitor de soare pînă cînd şoseaua se cutremură, iar praful, ţipînd, fu scuturat de pe bătrînele case.

Sunetul încetă.

În sclipitoarea linişte a amiezii, Albert Beck şi Leonard Craig şedeau într-un vechi automobil, privind un oraş mort, care nu li se clinti din faţa ochilor, dar care le aşteptă strigătul.

— Hei!

Într-o catifelată ploaie de praf, un turn de cristal se prăbuşi.

— Tu, de colo!

Şi se mai nărui unul.

Şi altul, şi altul, în vreme ce Beck striga, condamnîndu-le la moarte. În jocuri de lumini spulberate, animale cu uriaşe aripi de piatră plonjau pentru a lovi curţile şi fîntînile. Strigătele lui le asmuţi ca pe nişte fiare vii, iar ele îi dădură răspuns, gemură, trosniră, se înclinară, tremurînd, şovăielnice, apoi scuipară aerul şi zburară în jos, cu guri strîmbe şi ochi goi, cu ascuţiţi şi etern înfometaţi colţi dintr-o dată scoşi la iveală, şi împroşcară olanele cu şarpnele.

Beck aşteptă. Turnurile nu se mai prăbuşiră.

— Acum putem intra în siguranţă.

Craig nu se clinti.

— Pentru acelaşi motiv?

Beck dădu aprobator din cap.

— Pentru o blestemată de **sticlă!** Nu pricep. De ce o doreşte toată lumea?

Beck coborî din maşină.

— Cei care au găsit-o n-au spus niciodată, n-au explicat nimic. Dar... e străveche. Ca deşertul, ca mările de străveche — şi poate conţine orice. Asta o spune legenda. Şi pentru că în ea **poate** fi orice... mda, asta înteţeşte poftele omului.

— Pe-ale tale, nu pe ale mele, spuse Craig. Buzele de abia i se mişcau; ochii îi erau pe jumătate închişi, uşor amuzaţi. Se întinse alene. Sînt aici doar pentru plimbare. Decît să stau în arşiţă, mai bine mă uit la tine.

Beck dăduse peste vechiul automobil cu o lună în urmă, înainte ca să i se alăture Craig. Era o rămăşiţă a Primei Invazii Industriale a lui Marte, care se sfîrşise atunci cînd cursa se mutase către stele. Pusese motorul la punct şi alergase dintr-un oraşi mort în altul, peste pămînturile trîndavilor, visătorilor şi leneşilor, oameni prinşi în agitaţia spaţiului, oameni ca el şi Craig, care niciodată nu vroiseră să facă prea

multe, de nici unele, şi care socotiseră Marte un loc potrivit.

— Cu cincizeci de mii, o sută de mii de ani în urmă, marţienii au făcut Sticla Albastră, spuse Beck. Suflată din sticlă marţiană — pierdută şi regăsită, pierdută şi regăsită, iarăşi şi iarăşi.

Privi unduirea sclipitoare în arşiţă a oraşului mort. Toată viaţa n-am făcut nimic, gîndi Beck, nimic şi iar nimic. Alţii, mai buni, au realizat lucruri măreţe, au mers pe Mercur, Venus sau în afara Sistemului Solar. Cu excepţia mea. Eu nu. Însă Sticla Albastră **poate schimba** toate astea.

Se întoarse şi apoi se îndepărtă de maşina tăcută.

Craig coborî după el, mişcîndu-se cu uşurinţă.

— Cum vine asta, doar ai vînat-o vreme de zece ani? Cînd dormi, ai spasme, cînd te trezeşti, ai crize şi asuzi ziua întreagă. Doreşti **atît** de mult blestemata aia de sticlă, şi nu ştii ce se află în ea! Eşti nebun, Beck.

— Taci, taci, spuse Beck, lovind nişte pietre care-i stăteau în cale.

Păşiră împreună în oraşul în ruină, peste un mozaic de olane crăpate, avînd aspectul unei tapiţerii de piatră cu fragile creaturi marţiene, animale de multă vreme moarte, care apăreau şi dispăreau după cum cîte o neînsemnată suflare de vînt agita praful tăcut.

— Aşteaptă, spuse Beck. Îşi făcu mîinile pîlnie la gură şi strigă tare: Tu, de colo!

— ...de colo, răspunse un ecou, iar turnurile se prăbuşiră. Fîntîni şi coloane de piatră adunate în ele însele. Aşa se întîmpla cu oraşele astea. Turnuri la fel de frumoase ca o simfonie cădeau uneori la rostirea unui cuvînt. Era ca şi cum ai urmări, cu propriii tăi ochi, dezintegrarea unei cantate de Bach.

O clipă mai tîrziu: oase îngropate de alte oase. Praful se aşeză. Rămăseseră intacte două clădiri.

Beck păşi înainte, dînd din cap către prietenul său.

Începură căutarea.

Cu un zîmbet uşor pe buze, Craig se opri.

— În sticla aia e cumva vreo femeie-acordeon, întrebă el, adunată aşa ca o cană de tablă sau vreuna din florile acelea japoneze pe care le pui în apă şi ele se deschid?

— Nu o femeie îmi trebuie mie.

— Poate că da. Poate că n-ai avut niciodată o femeie **adevărată**, o femeie care să te fi iubit, aşa că, în taină, asta speri să fie înăuntru. Craig îşi strînse buzele. Sau poate că în sticla aia e ceva din copilăria ta. Totul într-o legătură micuţă — un leac, un pom în care te-ai urcat, iarbă verde, vreun rac. Cum ţi se par toate **astea**?

Privirea lui Beck se concentră asupra unui punct.

— Uneori... aproape că asta ar fi. Trecutul... Pămîntul. Nu ştiu.

Craig dădu aprobator din cap.

— Poate că ceea ce se află în sticlă depinde de cine se uită în ea. Ei, dacă în ea ar fi o duşcă de whiskey...

— Caută mai departe, spuse Beck.

***

Erau şapte încăperi, pline de strălucire şi licăriri; din podea şi pînă în tavan erau etajate butoaie, oale, sticle mari pentru vin, urne, vaze — făurite din sticlă roşie, roz, galbenă, violetă şi neagră. Beck le sfărîmă una cîte una, ca să le elimine, ca să le dea la o parte în aşa fel încît să nu mai trebuiască niciodată să revină asupra lor.

Beck termină de scotocit încăperea şi se pregăti să năvălească în următoarea. Îi era aproape frică să continue. Se temea că de data **asta** o va găsi; că i se va încheia căutarea, iar viaţa lui îşi va pierde rostul. Viaţa începuse să capete un scop doar în urmă cu zece ani, după ce auzise de Sticla Albastră de la călătorii focului dintre Venus şi Jupiter. Febra îl aprinsese, şi de atunci arsese constant. Dacă lucra cum trebuie, ţelul găsirii sticlei îi putea umple întreaga viaţă, pînă la capăt. Alţi treizeci de ani de căutare, dacă era atent şi nu **prea** sîrguincios, neadmiţînd niciodată cu voce tare că nu sticla era cea care conta, ci căutarea, goana şi vînătoarea, praful şi oraşele şi umbletul.

Beck auzi un sunet înăbuşit. Se întoarse şi se îndreptă către o fereastră dînd într-o curte. O mică şi cenuşie bicicletă de nisip se ivise aproape fără zgomot în capătul străzii. Un bărbat durduliu, cu păr blond, sări de pe ea şi privi spre oraş. Un alt căutător. Beck suspină. Mii de oameni, căutînd şi iar căutînd. Existau însă mii de oraşe, orăşele şi sate fragile, iar pentru a le cerceta pe toate ar trebui un mileniu.

— Cum o mai duci? întreabă Craig apărînd în prag.

— N-am noroc. Beck aspiră aerul pe nări. Nu simţi nimic?

— Ce? Craig se uită în jur.

— Miroase a... băutură.

— Oho! rîse Craig. **Eu** sînt ăla!

— Tu?

— Am tras doar o duşcă. Am găsit-o în camera cealaltă. Am mişcat cîteva lucruri, pe ici pe colo, ca întodeauna o grămadă de sticle, iar una avea ceva băutură în ea, aşa că mi-am servit o duşcă.

Beck se holbă la el, începînd să tremure.

— Ce... ce-ar putea căuta băutura **aici**, într-o sticlă marţiană? Mîinile îi erau foarte reci. Făcu un pas înainte. Arată-mi!

— Sînt sigur că...

— **Arată-mi,** fir-ai să fii!

***

Era acolo, într-un colţ al camerei, un container de sticlă marţiană la fel de albastră ca şi cerul, de mărimea unui mic fruct, uşor şi diafan în mîna lui Beck, în vreme ce îl aşeza pe masă.

— E pe jumătate plină cu băutură, spuse Craig.

— Nu văd nimic înăuntru, spuse Beck.

— Atunci scutur-o.

Beck o luă şi o scutură cu prudenţă.
— O auzi cum gîlgîie?
— Nu.
— Eu o aud cît se poate de limpede.
Beck o puse din nou pe masă. Săgetînd printr-o fereasrtră laterală, lumina soarelui făcea conteinerul suplu să arunce licăriri albastre. Era albastrul unei stele ţinute în mînă. Era albastrul unui golf oceanic, puţin adînc, la vremea amiezii.
— Asta e, spuse Beck liniştit. Ştiu că ea este. Nu mai trebuie să căutăm. Am găsit Sticla Albastră.
Craig părea sceptic.
— Sigur **nu** vezi nimic în ea?
— Nimic... dar... Beck se aplecă spre ea şi privi în adîncul universului albastru de sticlă. Poate că dacă o deschid şi las să lasă ce e înăuntru, orice ar fi, voi şti.
— Am îndesat dopul. la ţine aici. Craig se întinse spre ea.
— Poate că domnii mă vor scuza, spuse o voce, în spatele lor, din prag.
Bărbatul dolofan şi blond păşi în raza lor vizuală, cu o armă în mînă. Nu le privea chipurile, se uita doar la recipientul de sticlă albastră. Începu să zîmbească.
— Urăsc necesitatea de a mînui arme, spuse el, dar e vorba de o stare de necesitate, aşa că pur şi simplu **trebuie** să am opera aceasta de artă. Vă sugerez să-mi permiteţi să o iau fără probleme.
Lui Beck îi făcea aproape plăcere. Incidentul avea o anumită potriveală, agreabilă; era genul de lucru pe care şi l-ar fi putut dori, să i se fure comoara înainte de a o deschide. Acum exista frumoasa perspectivă a unei vînători, a luptei, o serie de pierderi şi cîştiguri şi, înainte de a se termina, poate că în noua căutare vor mai trece patru sau cinci ani.
— Haideţi, spuse străinul. Daţi-mi-o. Işi înălţă ameninţător arma.
Beck îi înmînă sticla.
— Uimitor. Cu adevărat uimitor, spuse bărbatul dolofan. Nu-mi vine să cred că a fost aşa de simplu, să intru, să aud doi oameni vorbind, iar Sticla Albastră să-mi fie pur şi simplu **pusă** în mînă. Uimitor! Şi o luă pe coridor, spre lumină, chicotind pentru sine.

***

Sub îngheţatele luni duble ale lui Marte oraşele miezului de noapte erau de os şi praf. Maşina săltă şi zăngăni de-a lungul şoselei răvăşite trecînd de oraşe în care fîntînile, girostatele, mobilierul, cărţile metalice cîntătoare, picturile zăceau presărate cu mortar şi aripi de insecte. Trecînd de oraşe care nu mai erau oraşe, ci doar nişte lucruri înfăşurate într-un mîl fin care înflorea fără sens, încoace şi încolo, în vînturile dintre un ţinut şi altul, ca nisipul dintr-o gigantică clepsidră aşezat la nesfîrşit în piramide. Tăcerea se ferea în lături pentru a lăsa maşina să treacă, şi se închidea cu repeziciune în urma ei.

— Nu-l vom găsi niciodată, spuse Craig. Drumurile astea blestemate. Atît de vechi. Gropi şi hîrtoape, unele mai rele ca altele. Cu bicicleta are un avantaj: poate ocoli şi se poate strecura. Fir-ar să fie!
Se dădură în lături cu bruscheţe, ferindu-se de o porţiune distrusă. Maşina trecu ca o radieră peste bătrîna şosea, ajungînd pe solul gol, trecînd peste el, ridicînd praful pentru a descoperi culorile de smarald şi aur ale străvechilor mozaicuri marţiene lucrate pe suprafaţa drumului.
— Aşteaptă, strigă Beck. Am văzut ceva, acolo în urmă.
— Unde?
Dădură înapoi o sută de iarzi.
— Aici. Uite. El e.
Într-un şanţ de pe marginea drumului, răsturnat peste bicicletă, zăcea bărbatul dolofan. Nu mişca. Ochii îi erau deschişi, iar cînd Beck îi lumină cu lanterna, ei arseră lipsiţi de luciu.
— Unde-i sticla? întrebă Craig.
Beck sări în şanţ şi culese arma bărbatului.
— Nu ştiu. A dispărut.
— Ce l-a ucis?
— Nici asta nu ştiu.
— Bicicleta pare în regulă. Nu-i un accident.
Beck rostogoli trupul.
— Nici o rană. Arată ca şi cum... s-ar fi oprit, din proprie voinţă.
— Poate că e vorba de un atac de cord, spuse Craig. S-a emoţionat din cauza sticlei. Se dă jos aici, ca să se ascundă. Se gîndeşte că totul va fi bine, dar atacul îl termină.
— Asta nu explică lipsa Sticlei Albastre.
— Cineva care trece pe aici. Doamne, ştii cît de mulţi căutători sînt...
Cercetară întunericul din jur. Departe, în întunecimea înstelată, pe dealurile albastre, zăriră o mişcare neclară.
— Acolo, sus, arătă Beck. Trei bărbaţi, pe jos.
— Trebuie că ei au...
— Dumnezeule, priveşte!
Jos, în şanţ, chipul bărbatului dolofan străluci şi începu să se topească. Ochii îi căpătară aspectul unor pietre lunare aflate sub o năvălire de ape. Chipul începu să i se dizolve în foc. Părul îi semăna cu nişte mici şiraguri de artificii, aprinse şi sfîrîinde. În vreme ce îl priveau, trupul începu să-i fumege. Degetele îi tresăriră în flăcări. Apoi, ca şi cum un baros gigantic ar fi lovit o statuie de sticlă, trupul se crăpă de jos în sus şi dispăru într-o vîlvătaie de fărîme roz, transformîndu-se într-o ceaţă pe care briza nopţii o purtă în lungul şoselei.
— Trebuie că ei... i-au **făcut** ceva, spuse Craig. Cei trei, cu un nou tip de armă.
— Dar s-a mai întîmplat aşa şi înainte, spuse Beck. Oameni pe care i-am cunoscut şi care au avut Sticla Albastră. Au dispărut. Iar sticla a trecut la alţii, care au dispărut şi ei. Clătină din cap. Atunci cînd s-a sfărîmat aducea cu un milion de licurici...
— Te duci după ei?

Beck se întoarse la maşină. Cîntări din priviri dîmburile pustii, dealurile din nămol de oase şi tăcere.

— Va fi o treabă dificilă, dar cred că voi putea trece cu maşina peste nisip, după ei. Acum **trebuie** să o fac. Făcu o pauză, dar nu i se adresă lui Craig. Cred că ştiu ce se află în Sticla Albastră. În sfîrşit, îmi dau seama că ceea ce-mi doresc cel mai mult se află în ea. Aşteptîndu-mă.

— Eu nu vin, spuse Craig apropiindu-se de maşina în care şedea Beck, în întuneric, cu mîinile pe genunchi. Nu vin cu tine, în urmărirea a trei bărbaţi înarmaţi. Nu vreau decît să trăiesc, Beck. Sticla aia nu reprezintă nimic pentru mine. Nu-mi voi risca pielea pentru ea. Dar îţi urez noroc.

— Mulţumesc, răspunse Beck. Şi urni maşina de acolo, luînd-o spre dune.

***

Venind peste capota de sticlă a maşinii, noaptea era rece ca apa. Cu greutate, Beck trecu peste albii moarte de rîuri şi căderi de pietre calcaroase, conducînd printre faleze înalte. Panglici de dublă lumină lunară pictau basoreliefuri de zei şi animale pe marginile de un galben auriu ale falezei: chipuri înalte de o milă pe care erau gravate şi imprimate în simboluri istorii marţiene, chipuri incredibile cu deschişi ochi-peşteră şi căscate guri-cavernă.

Mugetul motorului dislocă stînci şi lespezi. Într-o întreagă curgere năvalnică de piatră, segmente aurii de străvechi sculpturi lunecară din razele lunilor de pe culmea falezei şi dispărură în albastru întuneric răcoros.

În zgomotul produs în timpul conducerii Beck se gîndi la trecut — la toate nopţile din ultimii zece ani, nopţi în care aprinsese focuri roşii pe ţărmurile mării şi îşi pregătise încete, încărcate de gînduri cine. Şi visase. Întotdeauna visele acelea pline de **dorinţă**. Şi neştiind despre ce anume era vorba. Încă de pe cînd era tînăr, în viaţa grea de pe Pămînt, în marea panică din 2130, în foamete, în haos, în revoltă, exista dorinţa. Apoi rătăcirea printre planete, anii lipsiţi de dragoste, anii de singurătate. Ieşi din întuneric la lumină, ieşi din măruntaie în lume, şi ce afli că doreşti de fapt?

Cum e cu mortul de acolo, din urmă, din şanţ? Nu căutase el oare întotdeauna ceva extraordinar? Ceva ce nu avea? Ce **era** acolo, pentru nişte oameni aşa ca şi el? Sau pentru oricine altcineva? Exista măcar ceva, un ţel?

Sticla Albastră.

Frînă repede maşina, sări afară, cu arma pregătită. Ghemuit, alergă înspre dune. În faţa lui, cei trei bărbaţi zăceau pe nisipul rece, neted. Erau pămînteni, cu feţe bronzate, haine grosolane şi mîini butucănoase. Lumina stelară sclipea pe Sticla Albastră, care zăcea între ei.

În vreme ce îi privea, trupurile începură să li se topească. Dispărură într-un abur, cu picături de rouă şi cristale. Într-o clipă nu mai existară.

În vreme ce fulgii îi plouară tremurînd pe ochi, pe buze şi pe obraji, Beck simţi o răceală în trup.

Nu se clinti.

Bărbatul dolofan. Mort şi dispărut. Vocea lui Craig: „Vreo armă nouă".

Nu. Nicidecum o armă.

Sticla Albastră.

Ei o deschiseseră pentru a afla ce îşi doriseră cel mai mult. Toţi nefericiţii, oamenii plini de dorinţe de-a lungul anilor singuratici, o deschiseseră pentru a afla ce îşi doriseră cel mai mult pe planetele universului. Şi o aflaseră cu toţii, aşa cum o făcuseră aceştia trei. Acum putea fi înţeles de ce trecea sticla atît de repede de la unul la altul, iar în urma ei oamenii dispăreau. O recoltă de pleavă fluturînd peste nisip, de-a lungul ţărmurilor mărilor moarte. Transformîndu-se în flăcări şi licurici. În ceaţă.

Beck culese sticla de jos şi o ţinu la distanţă un timp mai îndelungat. Ochii îi sclipeau limpezi. Mîinile îi tremurau.

Deci asta e ceea ce am căutat, se gîndi el. Întoarse sticla şi în ea licări o albastră lumină stelară.

Deci asta e ceea ce vor **cu adevărat** toţi oamenii? Dorinţa secretă, profundă, ascunsă acolo unde niciodată nu o ghicim? Chemarea inconştientă? Deci asta e ceea ce caută fiecare să afle?

Moartea.

Şi sfîrşitul nesiguranţei, a torturii, a monotoniei, a dorinţei, a singurătăţii, a fricii, sfîrşitul a toate.

Toţi oamenii?

Nu. Craig nu. Craig era, poate, cu mult mai norocos. Cîţiva oameni din univers erau ca nişte animale, nepunîndu-şi întrebări, bînd din lacuri şi înmulţindu-se şi crescîndu-şi copiii şi neîndoindu-se nici măcar pentru o clipă că viaţa ar fi altceva decît un lucru bun. Asta era Craig. Ca el mai erau o mînă de oameni. Animale fericite, aflate într-o mare rezervaţie, în mîna Domnului, cu o religie şi o credinţă care creşteau în ei aidoma unui set special de nervi. Oameni lipsiţi de nevroze, în mijlocul unei turme de milioane de nevropaţi. Mai tîrziu, nu vor dori decît o moarte naturală. Nu acum, mai tîrziu.

Beck înălţă sticla. Cît de simplu, gîndi el, şi cît de drept. Asta **este** ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Şi nimic altceva.

Nimic.

Sticla era destupată şi albastră în lumina stelară. Beck inspiră adînc, trase în plămîni o imensă cantitate din aerul care venea dinspre Sticla Albastră.

În cele din urmă o am, gîndi el.

Se relaxă. Îşi simţi trupul devenindu-i minunat de rece şi apoi minunat de cald. Ştiu că se prăbuşea, de-a lungul unei întinse alunecări de stele, într-un întuneric la fel de delicios ca şi vinul. Înota în vin albastru şi vin alb şi vin roşu. În piept avea lumînări şi roţi rotitoare de foc. Îşi simţi mîinile părăsindu-l. Îşi simţi picioarele zburînd-i de acolo, amuzate. Îşi închise ochii şi rîse.

Pentru prima oară în viaţă, era foarte fericit. Sticla Albastră căzu în nisipul rece.

***

În zori, Craig mergea fluierînd. Zări sticla zăcînd în prima lumină de culoare roz a soarelui, pe nisiul gol şi alb. În vreme ce o ridică se auzi o şoaptă pătimaşă. Un număr de licurici portocalii şi roş-purpurii sclipiră prin aer şi trecură încolo.

Locul era foarte liniştit.

— Să fiu al naibii. Privi către ferestrele moarte ale unui oraş apropiat. Hei, Beck!

Un turn zvelt se prăbuşi în pulbere.

— Beck, aici ţi-e comoara! Mie nu-mi trebuie. Vino şi ia-o!

— ...şi ia-o! răspunse un ecou, iar cel din urmă turn se prăbuşi.

Craig aşteptă.

— E şi asta o chestie, spuse el. Sticla e aici, iar bătrînul Beck nu e nici măcar prin preajmă ca să o ia. Scutură recipientul albastru.

Acesta gîlgîi.

— Da, domnule! Exact aşa cum a fost înainte. Plină de scotch, pe dumnezeul meu! O deschise, bău, se şterse la gură.

Ţinu neglijent sticla.

— Tot necazul ăsta pentru un pic de scotch. Îl voi aştepta chiar aici pe bătrînul Beck, ca să-i dau sticla asta blestemată. Între timp — serveşte o altă duşcă, domnule Craig. Nu-mi pasă dacă o faci.

Singurul sunet din ţinutul mort era cel al lichidului curgînd într-un gîtlej uscat. Sticla Albastră sclipi în soare.

Craig zîmbi fericit şi bău din nou.

Traducere de RADU GARBACEA

KIR BULÎCIOV

Fata de Zăpadă

Doar o singură dată în viaţa mea am asistat la prăbuşirea unei astronave. Alţii n-au avut parte de aşa ceva nici măcar o dată.

N-aş putea spune că este o privelişte îngrozitoare, fiindcă nici nu ai timp să te identifici cu membrii echipajului din navă şi să simţi la fel ca ei. I-am urmărit prin hublou cum încearcă să aterizeze pe mica planetă. La început mi s-a părut că au să reuşească. Dar viteza era prea mare.

Nava atinse fundul deloc adînc al unei depresiuni, dar, în loc să se oprească, îşi continuă mişcarea de parcă ar fi vrut să sfredelească stînca. Stratul de rocă nu cedă însă metalului şi nava începu să se lăţească pe piatră ca un strop de apă pe o bucată de sticlă. Mişcarea încetini curînd, dar cîteva fragmente, detaşîndu-se de restul navei, ţîşniră în aer ca nişte puncte negre deasupra văii, căutînd un loc tihnit în care să se aşeze. Apoi această mişcare, care mai continuă preţ de un minut, încetă. Nava era moartă şi de abia atunci mintea mea reconstitui, tardiv, trosnetul învelişului navei, geamătul metalului rupt în bucăţi şi urletul aerului ce se condensa în cristale mari pe pereţi. Fiinţele ce se aflaseră acolo cu cîteva clipe înainte trebuie să fi auzit doar începutul acelor zgomote.

Ce am văzut noi pe ecranul de observare a fost explozia unui ou negru, mărit de cîteva ori, înconjurat de o stranie aureolă argintie.

— S-a terminat, spuse cineva.

Primiserăm apelul de primejdie şi ajunseserăm aproape la timp pentru a sări în ajutor. Şi văzuserăm nava murind.

După ce ne-am urcat în modul şi am coborît în depresiune, privelişte şi-a recăpătat propria dimensiune tragică, fiindcă numai de aproape poţi aprecia cu adevărat cele întîmplate, raportînd totul la propria-ţi persoană. Punctele negre deveniră plăci de metal de mărimea unui teren de tenis, iar fragmentele de motor, ajutajele şi ce mai rămăsese din cuplurile de frînare

arătau ca jucăriile sparte ale unui uriaş. De parcă cineva şi-ar fi vîrît mîna în interiorul navei şi i-ar fi smuls toate măruntaiele, în timp ce nava se zdrobea de stînci.

La vreo cincizeci de metri de navă am găsit o fată. Purta un costum spaţial — toţi membrii echipajului, cu excepţia căpitanului şi a celor de cart, avuseseră timp să-şi îmbrace costmele spaţiale. După toate probabilităţile, fata se aflase din întîmplare lîngă un hublou care se făcuse ţăndări în momentul ciocnirii. Fusese catapultată din navă cam la fel cum o băşică de aer ţîşneşte dintr-un pahar cu sifon. Faptul că rămăsese în viaţă era una din acele fantastice şanse ce îi sînt date omului mereu, de cînd acesta s-a înălţat în aer pentru prima oară. Oamenii cădeau din avioane de la o altitudine de cinci kilometri şi aterizau, printr-un noroc miraculos, pe pante abrupte, acoperite de zăpadă, sau în vîrful pinilor, alegîndu-se doar cu cîteva vînătăi şi zgîrieturi.

Am dus-o la modul, era într-o stare de şoc, şi doctorul îmi interzise să-i scot casca, deşi fiecare din noi înţelesese că ar putea să moară dacă nu-i dădeam o mînă de ajutor. Doctorul avea motivele lui. Nu cunoşteam compoziţia atmosferei lor şi nici nu ştiam ce virusuri, mortale pentru noi, dar inofensive pentru ea, ar putea prospera pe părul ei tăiat scurt, cu luciri argintii.

Acum poate că ar trebui să descriu cum arăta fata aceasta şi să explic de ce temerile doctorului îmi păreau, şi nu numai mie, exagerate şi chiar lipsite de temei. Ne-am obişnuit să asociem primejdia cu fiinţe ce sînt neplăcute ochiului omenesc. Încă la începutul secolului XX, un anume psiholog insista că are un test infailibil pentru orice călător spre planete îndepărtate. Nu trebuie decît să-l întrebi ce ar face dacă s-ar trezi faţă în faţă cu un păianjen de şapte metri, cu o înfăţişare respingătoare. În cazul călătorului, reacţia lui instinctivă ar fi să scoată pistolul şi să-l descarce în păianjen. Dar acesta din urmă s-ar putea dovedi a fi un poet al locului, rătăcind de unul singur, sau secretarul permanent al societăţii pentru protecţia păsărilor mici şi a lăcustelor.

Mi se părea într-un fel lipsit de bărbăţie să te aştepţi la vreun vicleşug mîrşav din partea unei fete zvelte, ale cărei gene lungi aruncau umbre pe obrajii gingaşi, palizi, şi care ne făceau să simţim o irezistibilă dorinţă de a-i vedea culoarea ochilor.

Nimeni nu dădu glas acestui gînd, nici eu măcar, dar aveam impresia că pînă şi doctorul se simţea ca un ticălos meschin, un funcţionar ce respingea apelul unei fiinţe aflate la ananghie de dragul literei unui regulament.

Nu l-am văzut pe doctor dezinfectînd sondele cele mai fine pentru a le introduce prin materialul costmului spaţial şi a lua probe de aer. Şi nici n-am aflat rezultatul eforturilor lui, fiindcă plecaserăm din nou spre navă pentru a pătrunde înăuntru şi a căuta un alt miracol, un alt supravieţuitor. Era o încercare lipsită de sens, una din acele treburi fără noimă pe care nu le poţi abandona pînă nu le termini.

— Urît spectacol, exclamă doctorul.

Îl auzirăm vorbind în timp ce încercam să pătrundem în interiorul navei. Lucru deloc uşor căci bordul ei zdrenţuit atîrna deasupra noastră ca o minge de fotbal peste un roi de muşte.

— Ce-i cu ea? am întrebat eu.

— Încă mai trăieşte, zise doctorul. Dar nu o vom putea ajuta. Este o fată din zăpadă.

Doctorului nostru îi cam plac comparaţiile poetice, însă acestea nu sînt întotdeauna pe înţelesul unui profan.

— Noi pornim de la principiul..., continuă doctorul şi, deşi vocea îi suna în căşti de parcă ar fi vorbit de mine, ştiam că se adresa mai ales celor ce-i stăteau alături, în cabina modulului. Noi pornim de la principiul că apa este esenţa vieţii. Pentru ea, esenţa vieţii este amoniacul.

Nu am priceput imediat sensul cuvintelor doctorului. Şi nici ceilalţi nu au făcut-o.

— La presiunea atmosferică terestră, spuse doctorul, amoniacul fierbe la —33° şi îngheaţă la —78°C.

Asta lămurea lucrurile cît se poate de bine. Întrucît nu se mai auzea nimic în căşti, mi i-am închipuit uitîndu-se la fata ce devenise o nălucă pentru ei, o fiinţă ce se putea preface într-un nor de abur în clipa în care îşi scotea casca.

Navigatorul Bauer începu o prelegere cu voce tare, alegînd un moment destul de nepotrivit pentru a-şi etala erudiţia:

— Predictibil din punct de vedere teoretic. Masa atomică a unei molecule de amoniac este 17, a apei 18. Au aproape aceeaşi capacitate calorică. Amoniacul pierde ionul de hidrogen aproape la fel de uşor ca şi apa. Într-un cuvînt, un solvent universal.

Întotdeauna i-am invidiat pe oamenii care nu trebuie să consulte cărţi de referinţă pentru nişte date ce s-ar putea să nu fie utile niciodată. Sau aproape niciodată...

— Dar la temperaturi scăzute proteinele de amoniac sînt prea stabile, obiectă doctorul, ca şi cum fata era doar o construcţie teoretică, un model zămislit în imaginaţia lui Gleb Bauer.

Nu-i răspunse nimeni.

Am petrecut o oră şi jumătate tîrîndu-ne prin compartimentele navei înainte de a găsi cîteva tuburi intacte cu amestec de amoniac. Acesta era un miracol cu mult mai neînsemnat decît cel întîmplat înainte.

*

Am venit la spital, aşa cum întotdeauna veneam aici, imediat după cart. Spitalul duhnea a amoniac. Întreaga navă duhnea a amoniac. Era peste puterile noastre să ne luptăm cu toate scurgerile.

Doctorul tuşi sec. Şedea în faţa unui şir lung de retorte, eprubete şi cilindri legaţi, cei mai mulţi dintre ei, de peretele despărţitor prin tot felul de ţevi şi conducte. Un mic disc perforat — difuzorul-translator — atîrna negru deasupra

ferestrei ovale.

— Doarme? am întrebat eu.

— Nu, întreabă mereu de tine, zise doctorul. Vorbea cu o voce răguşită, tăioasă. Partea de jos a feţei îi era acoperită de o mască. În fiecare zi doctorul trebuia să rezolve cîteva probleme de nerezolvat legate de alimentaţia, tratamentul şi psihoterapia pacientei lui, şi nu-şi mai încăpea în piele de mîndrie că, deşi călătoream de mai bine de două săptămîni, starea sănătăţii Fetei de Zăpadă era din ce în ce mai bună. În afară de faptul că se plictisea de moarte.

Am simţit că mă usturä ochii. Şi aveam o mîncărime în gît. Aş fi putut inventa un fel de filtru de aer, dar asta ar trăda o sensibilitate excesivă, m-am gîndit eu. Dacă aş fi în locul Fetei de Zăpadă, nu m-aş simţi deloc încîntat ca gazdele mele să poarte măşti de gaze ori de cîte ori s-ar apropia de mine. Chipul Fetei de Zăpadă apăru în ovalul ferestrei ca portretul unui vechi maestru într-o cadră.

— Bună, zise ea.

Apoi conectă translatorul, epuizîndu-şi aproape întreg vocabularul. Ştia că uneori doream să-i aud vocea, vocea ei adevărată. De aceea, înainte de a conecta translatorul, îmi spunea ceva cu vocea ei.

— Ce făceai? am întrebat eu.

Izolaţia sonoră era imperfectă şi am auzit un fel de ţîrîit în spatele peretelui despărţitor. Buzele i se mişcară şi translatorul îmi răspunse cîteva secunde mai tîrziu, răstimp în care i-am putut sorbi din ochi faţa şi mişcarea pupilelor ce-şi schimbau culoarea precum marea într-o zi cu nori şi furtună.

— Încercam să-mi amintesc ce mă învăţa mama, spuse Fata de Zăpadă cu vocea rece, indiferentă a translatorului. Nu m-am gîndit niciodată că va trebui să-mi pregătesc singură mîncarea. Credeam că mama e o bătrînă cu idei năstruşnice. Dar acum tot ce mi-a spus ea îmi este de folos.

Fata de Zăpadă izbucni în rîs înainte ca translatorul să aibă timp să-i tălmăcească vorbele.

— În plus, m-am apucat să învăţ să citesc, continuă Fata de Zăpadă.

— Ştiu. Îţi aminteşti litera „y"?

— Nostimă literă. Dar „w" e şi mai nostimă. Ştii, am rupt o carte. Doctorul îşi înălţă capul, întorcîndu-şi faţa de la un jet de abur urît mirositor ce ţîşnea dintr-o eprubetă şi spuse:

— N-am fost deloc deştepţi cînd i-am dat cărţi de citit. Plasticul devine fragil la -50°.

— Aşa s-a şi întîmplat, zise Fata de Zăpadă.

După plecarea doctorului rămaserăm singuri, faţă în faţă. Cînd o atingi, sticla este rece la pipăit. Dar pentru ea părea aproape fierbinte.

Mai aveam vreo patruzeci de minute pînă ce Bauer să vină cu dictafonul lui şi să înceapă s-o tortureze pe Fata de Zăpadă cu o mie şi una de întrebări. Ce poţi să-mi spui despre chestia asta de pe planeta voastră? Dar despre chestia aia? Şi cum se desfăşoară cutare reacţie chimică în condiţiile voastre?

Fata de Zăpadă mimă amuzant felul de a fi al lui Bauer, plîngîndu-se:

— Eu nu sînt biolog. S-ar putea să spun nişte prostii de care mai tîrziu să-mi fie ruşine.

Îi aduceam fotografii de oameni, oraşe şi plante. Rîdea şi se interesa de nişte amănunte care mie mi se păreau neesenţiale, inutile chiar. Apoi înceta de a-mi mai pune întrebări şi privea dincolo de mine, în gol.

— Ce s-a întîmplat?

— Plictiseala. Şi teama.

— Te vom duce acasă, de asta să n-ai grijă.

— Nu de asta mă tem.

În ziua aceea mă întrebă:

— Ai o fotografie a fetei?

— Care fată? am făcut eu.

— Fata care te aşteaptă acasă.

— Nu mă aşteaptă nimeni acasă.

— Nu-i adevărat, zise Fata de Zăpadă.

Putea fi teribil de categorică. Mai ales cînd nu credea ceva. De pildă, nu credea în trandafiri.

— De ce nu mă crezi?

Fata de Zăpadă nu răspunse.

...Norul care navigase pe deasupra mării ascunse soarele, iar valurile îşi shimbară culoarea, devenind reci şi cenuşii, şi doar foarte aproape de ţărm apa căpătă luciri de smarald. Fata de Zăpadă nu-şi putea ascunde starea sufletească, nici gîndurile. Cînd se simţea bine, ochii îi erau albaştri, violeţi chiar. Dar îşi pierdeau culoarea, prefăcînu-se cenuşii, cînd se simţea tristă şi deveneau verzi cînd era furioasă.

N-ar fi trebuit să-i văd ochii. Cînd i-a deschis prima oară, la bordul navei noastre, era copleşită de durere. Ochii îi erau întunecaţi, imenşi, dar nu ne-a stat în putere s-o ajutăm decît după ce am refăcut compartimentul laboratorului. Ne-am mişcat cît de repede am putut, ca şi cum nava ar fi stat gata-gata să explodeze. Iar ea nu scotea nici un cuvînt. De abia după mai bine de trei ore am putut-o duce în laborator unde doctorul a ajutat-o să-şi scoată casca.

A doua zi dimineaţă, ochii îi străluceau de o curiozitate violacee, diafană, şi deveniră un pic mai întunecaţi în clipa în care îi întîlni pe ai mei...

Bauer îşi făcu apariţia mai devreme decît de obicei şi foarte satisfăcut de această performanţă. Fata de Zăpadă îi surîse şi spuse:

— Acvariul este la dispoziţia dv.

— Nu înţeleg, Fată de Zăpadă, zise Bauer.

— Prevăzut şi cu un melc fără casă pentru experienţe.

— Să-i spunem mai degrabă peştişor de aur. Bauer nu se pierde atît de uşor cu firea.

Indispoziţiile Fetei de Zăpadă deveneau din ce în ce mai frecvente. Dar ce altceva poţi face dacă eşti nevoit să-ţi petreci tot timpul într-o celulă de doi metri pe trei? Comparaţia cu un acvariu era cît se poate de potrivită.

— Ei, eu am plecat, am spus, dar Fata de Zăpadă nu răspunse cu obişnuitul ei „Întoarce-te curînd!".

Ochii ei cenuşii, chinuiţi, îl priviră pe Gleb de parcă acesta ar fi fost dentist. Am încercat să-mi analizez starea de spirit şi am văzut clar că nu e

deloc nefirească. Aş fi putut la fel de bine să mă îndrăgostesc de tabloul Mariei Stuart sau al lui Nefertiti. Ori poate că era pur şi simplu milă faţă de o fiinţă singuratică; responsabilitatea faţă de viaţa acelei fiinţe schimbase relaţiile de la bordul navei, înnobilîndu-le. Fata de Zăpadă ne adusese ceva bun, ceva ce ne făcea pe toţi mai buni, mai nobili şi mai îngăduitori, ca şi cum fiecare din noi s-ar fi îndrăgostit pentru prima oară. Pasiunea, lipsită de absolut orice speranţă, îi făcea pe toţi ceilalţi să simtă ceva între compasiune şi invidie, oricît de incompatibile ar putea fi aceste două sentimente. Uneori îmi doream ca măcar unul să facă glume pe seama mea sau să mă ia în rîs, ca să pot izbucni, să devin violent şi, în general, să mă comport mai rău decît ceilalţi. Dar nici unul nu-şi îngăduia să facă aşa ceva. Aşa cum mă vedeau prietenii, eram bolnav de iubire şi asta mă deosebea şi mă izola de restul echipajului.

Seara, doctorul mă chemă la interfon:

— Fata de Zăpadă doreşte să te vadă.

— S-a întîmplat ceva?

— Nimic deosebit. Fii liniştit.

Am dat fuga la spital. Fata de Zăpadă mă aştepta la fereastră.

— Îmi pare rău, zise ea. Dar pe neaşteptate m-am gîndit că, dacă aş muri, nu te-aş mai vedea niciodată.

— Ce prostie, mormăi doctorul.

Fără să vreau, mi-am aruncat ochii pe indicaţiile aparatului.

— Rămîi puţin aici, mă rugă Fata de Zăpadă.

Doctorul găsi curînd un pretext ca să ne lase singuri.

— Vreau să te ating, spuse Fata de Zăpadă. Este nedrept să nu te pot atinge fără să-mi ard degetele.

— Eu am să scap mai uşor, am zis eu prosteşte. Am să mă aleg doar cu o degerătură.

— Sosim curînd? întrebă Fata de Zăpadă.

— Da, am răspuns eu. Peste patru zile.

— Nu vreau să mă întorc acasă, spuse Fata de Zăpadă. Cît sînt aici îmi pot imagina că te ating. Iar tu n-au să fii acolo. Pune-ţi palma pe sticlă.

M-am supus.

Fata de Zăpadă îşi lipi fruntea de sticlă şi mi-am închipuit cum degetele îmi pătrund prin masa transparentă şi i se aşază pe frunte.

— N-ai degerat încă? Fata de Zăpadă îşi înălţă capul şi încercă să zîmbească.

— Trebuie să găsim o planetă neutră, am zis eu.

— Ce fel de planetă?

— Una neutră. Intermediară. Cu -40° tot timpul anului.

— Asta e prea fierbinte.

— —45°. Rezişti?

— Fireşte, spuse Fata de Zăpadă. Dar vom putea oare trăi dacă va trebui doar să rezistăm tot timpul?

— A fost numai o glumă.

— Ştiam că a fost o glumă.

— N-am să-ţi pot scrie. Ar fi nevoie de o hîrtie specială care să nu se evapore. Şi pe urmă, mirosul acela...

— Dar apa ce miroase? Nu are nici un miros pentru tine? întrebă Fata de Zăpadă.

— Nici unul.

— Eşti extraordinar de insensibil.

— Acum eşti din nou în toane bune.

— Te-aş fi putut iubi dac-am fi fost de acelaşi sînge?

— Nu ştiu. Mai întîi m-am îndrăgostit de tine, apoi am aflat că nu voi putea fi cu tine niciodată.

— Mulţumesc.

*

În ultima zi Fata de Zăpadă era emoţionată şi, deşi mi-a spus că nici nu-şi poate imagina să se despartă de noi, de mine, gîndurile ei o luau razna, incapabile să se concentreze; de abia mai tîrziu, în timp ce împachetam, în laborator, lucrurile pe care Fata de Zăpadă trebuia să le ia cu sine, a mărturisit că teama ei cea mai mare era că nu va ajunge acasă la ea. Se afla deja acolo şi era pierdută între mine, între a rămîne aici, şi întreaga lume care o aştepta.

Nava lor de patrulare ne însoţea deja de o jumătate de oră şi translatorul sporovăia fără încetare, de-abia făcînd faţă misiunii lui. Bauer trecu pe la laborator ca să ne anunţe că începusem coborîrea spre portul spaţial. Încercă să citească numele portului pe care şi-l notase undeva. Fata de Zăpadă îl corectă, în treacăt cum s-ar spune, şi întrebă numaidecît dacă îi verificase costumul spaţial cum se cuvine.

— Am să-l verific acum, o asigură Gleb. De ce te temi? Va trebui să faci doar vreo treizeci de paşi.

— Da, dar vreau să ajung la capătul lor, zise Fata de Zăpadă, nedîndu-şi seama că îl jignise pe Gleb. Verifică-l tu din nou, mă rugă ea.

— Cum vrei, am spus eu.

Gleb ridică din umeri şi plecă. Se întoarse peste trei minute şi întinse costumul pe masă. Tuburile bufniră surd în contact cu plasticul şi Fata de Zăpadă se ghemui de parcă ar fi lovit-o cineva. Apoi bătu în uşa „acvariului".

— Dă-mi-l mie. Îl verific eu.

Sentimentul de înstrăinare care se interpunea între noi era la fel de tangibil ca şi presiunea fizică pe care o simţeam în tîmple: ştiam că eram pe punctul de a ne despărţi, dar despărţirea ar fi trebuit să fie altfel.

Am aterizat lin. Fata de Zăpadă era deja îmbrăcată în costumul ei spaţial. Credeam că va păşi în laborator mai devreme, dar nu îndrăzni să o facă pînă cînd nu auzi vocea căpitanului la interfon:

— Membrii echipajului care vor coborî la sol să-şi pună costumele spaţiale. Temperatura în exterior este de —53°C.

Uşa se deshise şi toţi cei care doreau să-şi ia rămas bun de la Fata de Zăpadă se aflau din nou acolo.

În timp ce Fata de Zăpadă vorbea cu doctorul, am trecut pe lîngă ea şi m-am îndreptat

spre pasarelă.

Nori groşi se tîrau pe deasupra acestei lumi cu totul şi cu totul străine. La vreo treizeci de metri depărtare se afla un glisor şi cîteva persoane care stăteau lîngă el, pe nişte lespezi de piatră. Nu purtau costume spaţiale, cred şi eu că nu purtau costume spaţiale — cine ar purta porcăriile astea acasă? Micul grup de recepţie părea pierdut pe nesfîrşita întindere a cosmodromului.

Mai sosi un glisor şi alte cîteva persoane coborîră din el. Am auzit-o pe fata de Zăpadă apropiindu-se de mine. M-am întors spre ea. Ceilalţi se dădură înapoi, lăsînd-ne singuri.

Fata de Zăpadă nu se uita la mine. Încerca să vadă cine îi venise în întîmpinare. Şi deodată recunoscu pe cineva.

Ridică mîna şi începu să facă semne. Din grup se desprinse o femeie care începu să alerge, de-a lungul lespezilor de piatră, către pasarelă. Fata de Zăpadă se repezi în întîmpinarea ei.

Iar eu am rămas pe loc, fiindcă eram singurul om din echipaj care nu-şi luase rămas bun de la Fata de Zăpadă. Pe lîngă aceasta aveam la mine şi un pachet mare cu lucrurile Fetei de Zăpadă. În fine, făceam parte din personalul de sol, potrivit regulamentului navei, şi trebuia să cobor pentru a-l însoţi pe Bauer în convorbirile lui cu autorităţile cosmodromului. Nu puteam sta prea mult, plecam peste o oră. Femeia îi spuse ceva Fetei de Zăpadă şi aceasta rîse şi-şi scoase casca aruncînd-o în urmă. Casca se rostogoli de-a lungul lespezilor de piatră. Fata de Zăpadă îşi trecu o mînă prin păr. Femeia îşi lipi obrazul de cel al Fetei de Zăpadă şi atunci m-am gîndit că amîndoi obrajii trebuie să fie calzi. Le-am privit lung şi amîndouă erau atît de departe de mine. Apoi Fata de Zăpadă îi spuse ceva femeii şi alergă înapoi la navă. Urcă pasarela neluîndu-şi ochii de la mine şi smulgîndu-şi mănuşile.

— Iartă-mă, zise ea. De la tine nu mi-am luat rămas bun.

Nu era vocea ei — era a translatorului, pe are cineva avusese grijă să-l conecteze. Dar auzisem şi vocea ei.

— Scoate-ţi mănuşa, zise ea. Sînt doar —50° aici.

Mi-am tras fermoarul de la mănuşă şi nimeni nu m-a oprit, deşi atît căpitanul, cît şi doctorul o auziseră şi-i înţeleseseră cuvintele.

Nu am simţit frigul, nici atunci, nici mai tîrziu, cînd mi-a luat mîna şi şi-a lipit-o de obraz pentru o clipă. Mi-am tras mîna înapoi, dar era prea tîrziu. Pe obrazul ei ars rămăsese urma purpurie a palmei mele.

— Nu-i nimic, spuse Fata de Zăpadă, făcîndu-şi vînt cu mîinile pentru a-şi ostoi durerea. O să treacă. Şi dacă n-o să treacă, cu atît mai bine.

— Ţi-ai pierdut minţile, am îngăimat eu.

— Pune-ţi mănuşa, ai să degeri, mă îndemnă Fata de Zăpadă.

Femeia de jos îi strigă ceva Fetei de Zăpadă. Fata mă privi lung şi în ochii ei de un albastru închis, aproape negri, nu văzui nici o lacrimă...

Cînd ajunseră la glisor, Fata de Zăpadă se opri şi ridică mîna, în semn de rămas bun, mai întîi spre mine, apoi spre ceilalţi.

— Treci pe la mine mai tîrziu, îmi spuse doctorul. Am să te dau cu nişte alifie şi-am să-ţi bandajez mîna.

— Nu simt nici o durere, am zis eu.

— Ai să simţi, mai tîrziu, spuse doctorul.

Traducere de ***PETRU IAMANDI***

DIALOG CU CITITORII

TOADER BOGDAN-NICOLAE. „Zona de război" este o încercare promiţătoare. Fără să fie inedită, ideea este bine susţinută de naraţiune, însă personajul Carola este previzibil şi anulează multe din presupusele (şi doritele) „lovituri de teatru" din final. De altfel, ultima treime a povestirii este mult mai slabă decît restul; poate că o condensare a textului sau o rescriere a finalului ar îmbunătăţi impresia generală. Mai trimiteţi.

BADEA ILEANA. Povestea exilului temporal este frumoasă, dar în privinţa Omului Negru e valabilă observaţia din răspunsul anterior. Vă aşteptăm şi cu alte texte.

GROSU HERMINA. „Zbor în derivă" suferă de absenţa unui fir narativ, lipsă ce nu poate fi suplinită (în cazul de faţă) prin capacitatea lirică. „Lacul codrilor albaştri" este un fantastic CNI-ist, gen pe care nu doresc să-l încurajez. În ambele texte, personajele sînt schematice. Mai trebuie încă multă disciplină în scris; impresia generală este de superficialitate, încurajată probabil de disponibilitatea lirică.

STEI NICULINA. Textul nu ne-a convins.

MAIUGA TEODORESCU OANA. O povestire cu o temă atît de frecventă este publicabilă doar în măsura în care dovedeşte şi calităţi literare deosebite. „Luptătorul anonim" nu face parte din această ultimă categorie, deşi pe alocuri promite. O interesantă obsesie a temei menţionate se constată în „Paradisul". Textul este mult mai ambiţios, dar lasă impresia unei grabe în elaborare (multe, chiar destule stîngăcii stilistice).

EVGHENIDE LUCREŢIA. Din păcate, răspunsul este **nu** în privinţa publicării. Spun „din păcate", deoarece posibilităţi se întrevăd aproape în fiecare povestire. Publicăm însă puţine (cît mai puţine) povestiri fantastice de tipul „Legenda" sau „Imalu". Cele încadrabile SF-ului sînt minore, în special ca realizare. Reţin „Iubirea! Ah, iubirea!", cu condiţia suprimării paragrafului final, redundant.

MIHAI-DAN PAVELESCU

VITRINA LITERARĂ

- În peisajul literaturii SF din România, Romulus Bărbulescu ocupă un loc aparte. Singur sau în tandem cu George Anania, R. Bărbulescu a adus un aport considerabil la cunoașterea acestui gen literar printre consumatorii de SF.

Ultimul volum al acestui prolific autor, **Încotro curge liniștea?,** este, dincolo de materia palpabilă a cărții, o meditație profundă și, în ultimă instanță, optimistă asupra condiției umane. Va reuși omul secolului XX și al celor următoare să-și depășească limitele

și să se integreze civilizației galactice? Cu certitudine că da, răspunde autorul.

Cartea narează întîmplări extraordinare petrecute nu în alte arii geografice, ci aici, în România, în arealul laboratorului științific „Azimioara", într-un grup de cercetători români. Ideea cărții este fascinantă: un lung șir de ascendenți și descendenți ai aceleiași familii sînt aleși de o civilizație superioară drept purtătorii ei de mesaj în fața omenirii. O mașină a timpului, funcționînd în afara spațiului cunoașterii noastre, face să se întîlnească, într-un decor mirific, reprezentanți ai aceluiași lanț genealogic (veniți din adîncurile istoriei sau dintr-un viitor inimaginabil), cu un singur scop: cunoașterea rasei umane și însumarea ei printre civilizațiile superioare ale Galaxiei. Plecînd de la această „găselniță" abilă, R. Bărbulescu construiește, într-un ritm alert (cu excepția, poate, a primelor 50 de pagini), o acțiune credibila, plină de suspans, dovedind o bună cunoaștere a artei scrisului. Descrierile de natură alternează nedistonant cu expozeurile științifice, dense și, în același timp, captivante.

Încotro curge liniștea? constituie, după părerea noastră, o realizare remarcabilă a scriitorului Romulus Bărbulescu și o interesanta lectură pentru cititorul tînăr de SF.

***

Cuplul literar Romulus Bărbulescu — George Anania a debutat in 1962 cu povestirea **Constelația din ape,** publicată în Colecția Povestiri SF (nr. 174—179). Evoluția celor doi autori a avut un traseu ascendent, culminind, în 1990, cu primirea Marelui Premiu — pentru întreaga activitate literară — la EUROCON (Fayence — Franța). De altfel, ultimele cărți ale cuplului sînt considerate ca fiind „cele mai importante romane de literatură de anticipație românești". Dar sa nu anticipăm și, mai ales, sa-i permitem cititorului să-și formuleze propriile păreri.

Romanul „Ferma oamenilor de piatră" a apărut în colecția **Lumi galactice,** pe care Editura Inter-CONTEMPress o deschide cu acest prilej. Principala trăsătură a literaturii cuplului Bărbulescu — Anania o constituie perfecta fuziune a elementului științifico-fantastic, ca fond, cu eleganța și concizia scrisului. Linia de acțiune a romanului este greu de redat în cîteva cuvinte. Ca și în alte cărți ale celor doi scriitori, obsedați, pare-se, de un posibil contact între civilizația pămînteană și o lume extragalactică, și în romanul de față Marele Contact este un obiectiv atins. Desigur, într-un viitor incert și străbătînd aventuri deocamdată imposibil chiar și de imaginat.

Cei doi autori își implică personajele în stufoase probleme existențiale. Concluzia cea mai pertinentă pe care o putem deduce din materia romanului este că evoluția științei și tehnicii dincolo de limitele posibilităților umane, umanizarea tehnologiilor de vîrf pot trezi în om reacții neașteptate, angoase, îl pot inumaniza. Romanul „Ferma oamenilor de piatra" poate oferi o lectură fluentă, interesantă și, în egală măsura, necesară.

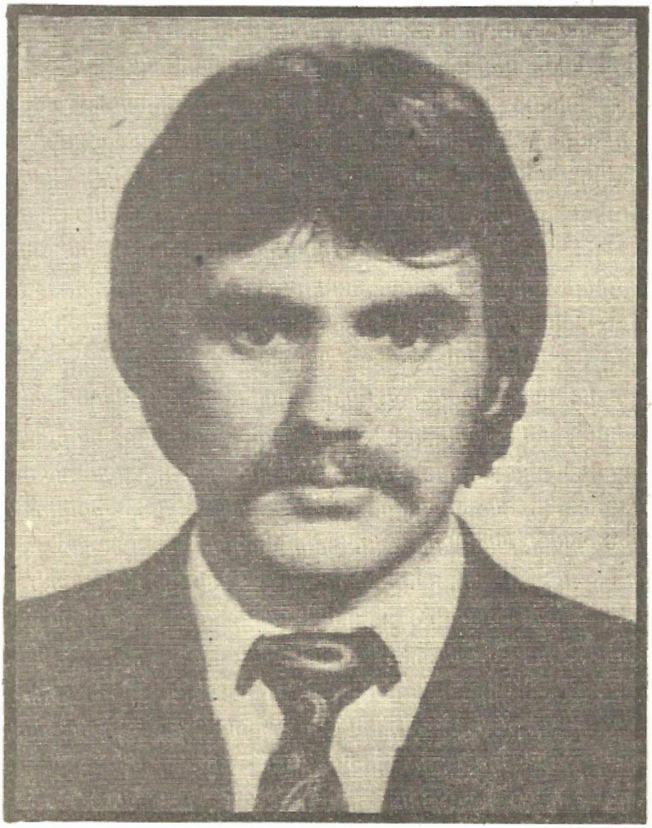
Romanul „Paralela-Enigma" deschide seria „SF ICAR", pe care Editura Porto-Franco din Galați o propune cititorilor de SF din țara noastră. Inaugurarea seriei cu cartea cuplului Bărbulescu-Anania nu este întîmplătoare. Activitatea literară pe tărîmul prozei de anticipație a celor doi scriitori este cunoscută și apreciată.

Romanul la care ne referim se citește, realmente, cu sufletul la gură. Alături de broderia interesantă a acțiunii și personajelor, o altă calitate de referință a cărții o constituie dozarea savantă a suspansului. Dacă n-ar fi un roman SF, „Paralela-Enigma" ar putea fi considerată o bună carte polițistă.

Acțiunea se petrece într-un secol supertehnicizat. Ca și în alte proze ale cuplului Bărbulescu-Anania, una dintre ideile obsedante ale acestui roman este conceperea unei tehnologii în cadrul căreia osmoza om-mașină să funcționeze perfect. Miezul problematicii romanului prezentat îl constituie conflictul de interese apărut între „cei buni", un grup de cercetători ai viitorului, și „cei răi", membrii familiei Ortiz, în jurul supercomputerului Hidra. Desigur că, în cele din urma, binele triumfă. Ca în mai toate cărțile semnate de cuplul Bărbulescu-Anania, rațiunea învinge și omenirea își va putea utiliza descoperirile în beneficiul propriei civilizații.

Romanul este scris într-un ritm alert; divagațiile științifice sînt ponderate. Singurul element structural care pare scăpat din frîu în cartea aceasta (spre deliciul și entuziasmul cititorului) este **fantasticul.** Și pentru acest „defect" nu putem decît să-i felicităm pe cei doi autori.

MARIUS DOBRESCU

OMUL CEL TĂCUT...

...nu era tăcut decît într-o splendidă schiţă, pe care o scrisese împreună cu un camarad de ghetou SF — omul avea mania, de fapt harul dumnezeiesc, de a se împărţi în toate punctele cardinale, a scris în colaborare, a tradus în colaborare, a gîndit în comun cu noi toţi cei din fandom, ba chiar mi-l amintesc, fapt unic în istoria sistemului II de semnalizare, luînd cuvîntul în comun la o adunare! Pe scurt, omul nostru cel atît de puţin tăcut era un mare maestru în ceea ce Saint-Exupéry numeşte **créer des lieus,** capabil să ţească fire de înţelegere pe care le scotea din el însuşi, molcom, moldoveneşte, păianjen ce-şi devora propriul trup, pentru a înnobila o adunătură de indivizi, transformîndu-i într-o ceată de prieteni.

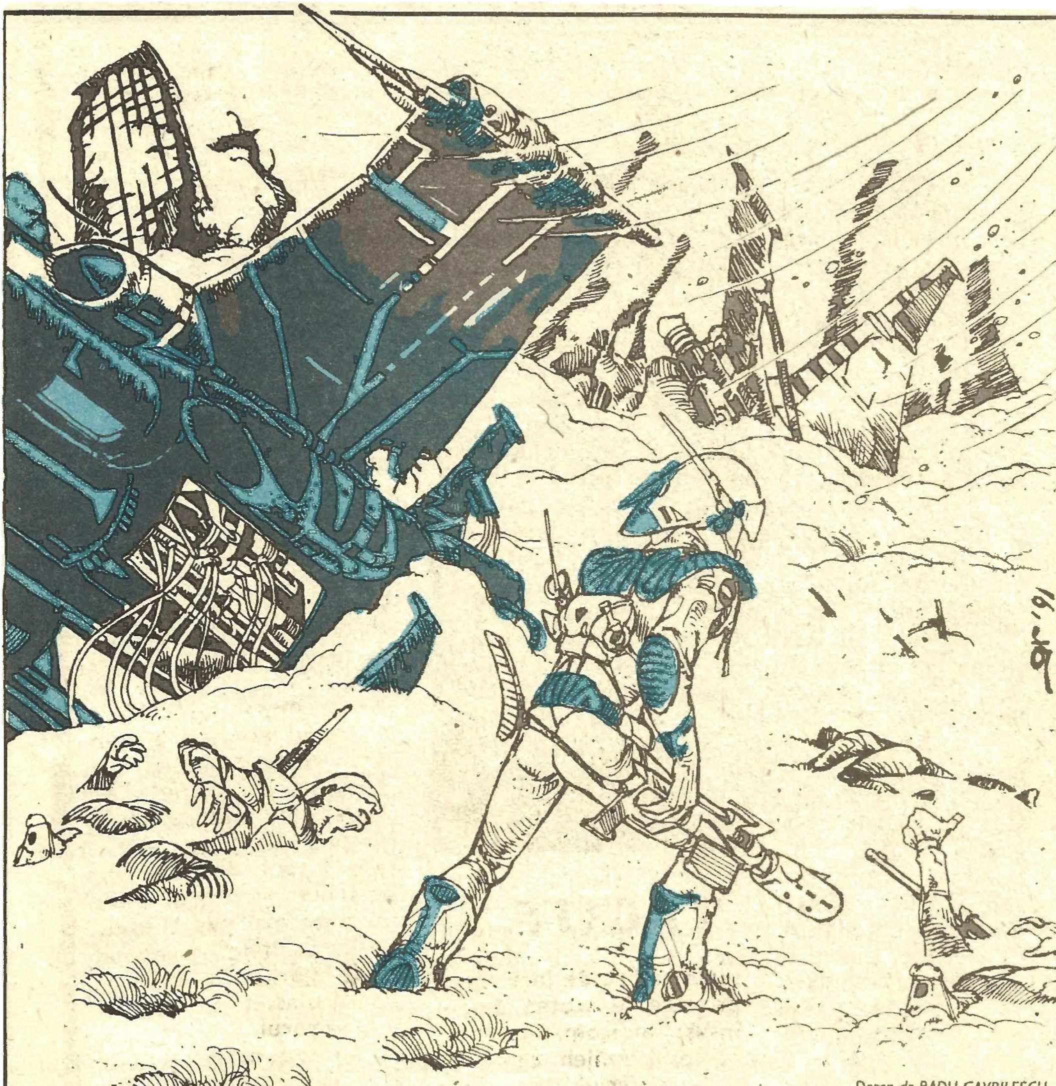
De fapt, dacă bine mă gîndesc, omul al cărui necrolog îl încropesc acum n-a tăcut nici o clipă. A spus clar şi răspicat cine este şi ce vrea, în cîteva povestiri în care a fotografiat norii sau şi-a luat zborul, într-o zi a zborului, poate într-un fatal black hole. Apoi: a umblat, de la un capăt de ţară la altul, din cenaclu în cenaclu, purtînd misive pe bileţele minuscule de hîrtie şi o geantă uriaşă de manuscrise, conturînd astfel harta unui fandom, pe care a şi ilustrat-o editorial, acea **O planetă numită Anticipaţie,** ce a consfinţit, în science fiction-ul românesc, o generaţie de creatori cum puţine literaturi au în lume.

A organizat Rom-Con-uri, întîlniri ale fanilor, sărbători ale ghetoului pe care de bună voie îl locuiam şi a inventat, poate primul în lume, taberele de science fiction, săptămîni de libertate în care cenacliştii se dezlănţuiau, irumpînd din cochilii şi metamorfozîndu-se în scriitori autentici.

Am mers alături de creatorul poveştii omului tăcut şi de zarva lui mai bine de un deceniu de viaţă. L-am adoptat de la început, un puşti fermecător, apoi un tînăr cu ochi buni şi zîmbet trist, un frate mai mic al meu, un fiu de suflet, capabil să mute munţii din loc şi să construiască, cu mîinile lui, viitorul.

N-a fost să fie aşa, lui Dan Merişca soarta i-a orchestrat o năprasnică ieşire din scenă şi omul nostru cel netăcut, acum, tace. Rămîn, de la el, moştenire, cuvinte, milioane de cuvinte, pe care a ştiut să le îmblînzească şi pe care noi trebuie, pe unele, să le tipărim şi retipărim, pe altele, să le scriem — căci cum altfel îl putem păstra printre noi pe acest inefabil fotograf al norilor, stalkerul ce şi-a purtat, aprinsă, inima în palmă?

ALEXANDRU MIRONOV

Desen de RADU GAVRILESCU

DAN şi LUCIAN MERIŞCA

REVOLTĂ ÎN LABIRINT

1.

Cădeau din cer avalanşe de crengi, pietre, pămînt, frunze moarte şi un praf greu, înecăcios traversa din timp în timp valea dintre cele două tabere; o ceaţă galbenă prin faţa obiectivului. Ochiul lunetei încadra un soldat îndesat, în costum de camuflaj. Cel vizat se întoarse şi probabil că ţipă către cineva aflat în spate, după grimasa pe care o făcuse. Nu mai avea muniţii; smulse şi aruncă în spate banda consumată, fumegîndă.

Un tir concentrat de grenade lovi pe mal, exact acolo unde lovise şi mai înainte. Rată cuibul de mitralieră şi dezmembră cadavrele căzute din primul foc.

Acum schimbase banda şi nu făcea deloc economie. Trăgea ca un apucat. Scala lunetei fu zguduită haotic de exploziile din preajmă. Regăsi cu greu ţinta. Mitraliorul avea o figură palidă, pe care ochii abia i se distingeau. Era într-o stare de agitaţie continuă, ca un şoarece prins în cursă.

Ascunşi în penumbra lizierei, trei militari în uniforme antiglonţ se pregăteau să traverseze în fugă valea. Aşteptau o pauză între rafale sau, mai degrabă, o pauză în conştiinţa lor. Primul care ieşi fu reperat de mitralior şi ucis pe loc. Împuşcat în gît. Cei doi supravieţuitori o luară la goană în zigzag, la interval de cîteva secunde, trăgînd lateral cu pistoalele automate.

Gata. Îl lăsase destul să-şi facă de cap. Lunetistul îşi schimbă poziţia — îl stingherea platoşa antiglonţ — şi-şi propti arma în umăr. Apăsă tasta de ţintire. Luneta focaliză. Acţionă transfocatorul şi reticulul se fixă pe strălucirea unei picături de sudoare ce brobonise pe tîmpla celui vizat.

Apăsă pe trăgaci. Soldatul de la mitralieră zvîcni scurt în sus, ducîndu-şi o mînă spre ureche. Gestul i se frînse înainte de capăt. Un inamic mai puţin.

Schimbă direcţia vizorului şi fixă un alt militar inamic, ce se tîra prin tufişuri, pe celălalt versant al văii. Ridica din cînd în cînd capul şi privea îngrijorat. Degeaba, nu avea cum să vadă că era reperat. Lunetistul îi împărţi capul în patru părţi egale cu ajutorul scalei şi aşteptă. Tîrîşul pe creastă îi luă două-trei minute, timp în care luneta îl urmări cu atenţie. Tocmai risca să-l piardă, căci inamicul schimbase direcţia, cînd, alături de el, apărură dintre ierburi încă două capete. Unul purta căşti de recepţie. Lunetistul renunţă; nu i-ar fi putut ucide pe toţi. Acolo era un cuib important de şobolani.

— Hei, Mark! îl strigă pe soldatul ce păzea depozitul îngropat.

— Ordonaţi!

— Fugi la aruncătoarele de grenade şi spune-le ălora să bată, de la reperul beta, zece metri la dreapta!

— Am înţeles, dar...

— Lasă, băiete, am eu grijă de postul tău. Aleargă la AG!

Cel ce fusese numit Mark îşi privi involuntar ceasul-brăţară, era ora cincisprezece, ar fi trebuit să-i vină schimbul. Luă arma în cumpănire şi se repezi spre pădure. Enervant sergentul ăsta, prea se credea un tip deştept.

Dintr-un salt, se află în tranşeea mascată cu crengi. Cît pe ce să-şi rupă piciorul. În clipa următoare fu izbit violent la pămînt. O bubuitură îi sfredeli timpanele. Apoi o salvă asurzitoare de explozii dezordonate... Artileriştii inamici descoperiseră, în sfîrşit, depozitul de muniţii!

2.

„Doamne..., puteam fi sus..." Urechile îi vîjîiau. O şuviţă de lichid cald i se prelingea pe gît. Cînd ridică mîna şi se pipăi, îşi stăpîni cu greu un ţipăt. Era sînge. Dar realiză imediat că rana era superficială.

Acoperit de pămînt şi crengi, mai rămase un timp nemişcat, cu ochii închişi. Apoi se ridică şi înaintă cît putu de repede prin tranşee, depărtîndu-se de fostul depozit. Totul în jur era cufundat într-un fum dens.

Un fulger imens despică partea de sus a orizontului său vizual. Reflex, închise ochii şi îşi trase într-o clipă mantaua antiradiantă peste faţă. Rămase încordat, ghemuit lîngă peretele tranşeei, pînă cînd muşchii începură să-i tremure. Zgomotul unor descărcări de înaltă tensiune, un sunet ca acela al unei imense pînze sfîşiată pe cer, îl făcu să tresară. Frica îl năpădise prin toţi porii.

Întredeschise ploapele şi feri un colţ al mantalei. Nu putuse fi emisia luminoasă a unei încărcături nucleare. Pe cer, persista încă acea strălucire nefirească de un albastru intens, ca a unei stele căzătoare. Totul dură incredibil de mult. Steaua se stinse brusc. Să fi fost explozia unui avion în stratosferă?

Îşi dădu seama că se întunecase. Oare se scursese atît de repede timpul? O picătură rece, apoi altele îi umeziră faţa. Ridică mîna dreaptă, aşteptînd. În căuşul mănuşii de protecţie se aşezară uşor cîţiva fulgi. Îi privi uluit, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Îşi întoarse faţa în sus. În plină vară, din nori cădea o mare de fulgi pufoşi, albi, cît vedeai cu ochii.

„Un nou tip de armă?", se întrebă Mark. „Bomba hidrică?" O bombă cu hidrogen expediată la douăzeci şi cinci de kilometri deasupra solului. Moleculele de hidrogen eliberate reacţionau cu ozonul aflat din abundenţă la acea înălţime, destabilizat de suflul exploziei, formînd molecule de apă. Reacţia era endotermă, ceea ce ducea rapid la îngheţarea picăturilor. Se forma un nor ce atrăgea rapid vaporii din jur, mărindu-se vertiginos, o reacţie de răcire în lanţ. O bombă meteorologică uşor de manipulat şi care putea pricinui neajunsuri substanţiale inamicului. Doar că nu înţelegea cine o aruncase: nici ai lui, nici ceilalţi nu stăpîneau încă asemenea tehnică de luptă.

În scurt timp totul era acoperit cu un strat de nea. Realiză că se lăsase frigul. Închise benzile de adeziv ale mantalei şi simţi că parcă începe să se încălzească. Se întoarse să-şi ridice arma şi stomacul i se contractă reflex atunci cînd descoperi, pe marginea şanţului, aproape îngropată în zăpadă, o jumătate din casca sergentului. Pe ea se distingea încă sigla de lunetist. Nu îndrăzni să verifice dacă se mai afla ceva înăuntru. Luîndu-şi arma, începu să se strecoare înainte prin meandrele tranşeei.

Se întuneca repede; la orizont, printre copaci, se zărea o cortină de flăcări. „Asfinţitul?", se miră Mark şi privi ceasul-brăţară de la încheietura mîinii. Stătuse înţepenise încă de la ora douăsprezece şi un sfert, atunci cînd luase masa... Ceva era în neregulă...

3.

Linişte profundă, ca la sfîrşitul lumii. Doar fîşîitul uniform al fulgilor căzînd din cer. „Doamne, unde or fi ceilalţi?", gîndi. „Ce s-o fi întîmplat cu ai mei? Unde trebuia să ajung?"

Se strecură cu atenţie printre dărîmăturile unui fost parapet şi dădu colţul tranşeei. Cam pe aici ar fi trebuit să fie AG-iştii, dar nici urmă de ei. Se retrăseseră? Dacă o făcuseră, se întîmplase înainte de a fi început ninsoarea: nu se vedea nici o urmă. Mai străbătu aplecat cîteva zeci de metri de-a lungul şanţului. Nu găsi nici un semn. Era absolut pustiu. Se săltă peste valul de pămînt şi privi: nimeni. Doar întinderea albă. Se afla iarăşi la marginea pădurii. Uniforma-cameleon luase deja culoarea zăpezii.

Deşi ştia că în acea clipă comitea o încărcare gravă a disciplinei militare, îşi trase gluga pe cap şi porni direct peste cîmp, spre locul unde bănuia că se afla punctul de comandă. La început şovăitor, în zigzag, aplecat de spate. Apoi, cînd îşi dădu seama că nu-l pîndea nici un pericol, tot mai decis.

Brusc, se opri aşteptînd. Cu toate simţurile la pîndă, luă arma de pe umăr şi trase, fără zgomot, piedica. Venind dinspre pădure, se distingeau clar urme proas-

pete de paşi în zăpadă. Erau de bocanci soldăţeşti. Îi urmări cu privirea. Paşii se opreau douăzeci de metri mai departe, în uşa unui adăpost camuflat. Un fior straniu, o atingere ca de gheaţă îi străbătu şira spinării.

Din cîteva salturi fu acolo. Izbi cu gheata în uşa dărăpănată, care se prăvăli la pămînt. Reflex, apăsă pe trăgaci. Dar înăuntru nu se afla nimeni. Rafala nu făcuse decît să ciuruiască peretele afumat. Totul părea de mult părăsit... Ieşi, dădu colţul adăpostului şi se trezi iarăşi în tanşeea principală. Totuşi unde era punctul de comandă? Să se fi orientat greşit? Se făcuse deja prea frig şi prea întuneric spre a mai reface drumul. Aerul era atît de senin încît, o clipă, avu impresia că se zăresc stelele. Dar totul rămăsese la fel de întunecat. Doar o lumină difuză, sumbră, se filtra printre norii denşi, ca pe fundul unui ocean.

Înaintînd prin tranşee, culese un braţ de crengi secerate de schije. Tresări. Undeva, nu departe, răsunase rafala unei arme automate. Săltînd precaut peste parapet, se îndreptă din nou către adăpost. Se întunecase de-a binelea.

În momentul acela rămase cu gura căscată: să fi avut vedenii? Unde dispăruseră urmele de pe zăpadă? Reintră în adăpost şi fixă cum putu uşa, astfel încît vîntul şi zăpada să nu mai poată pătrunde în interior.

Nu mult după aceea, focul trosnea vesel în sobă, iar el se mai încălzise puţin. Ochii i se închideau de nesomn. Nu dormise de aproape patruzeci şi opt de ore. „Ce dracu' or fi vrut să realizeze ăia, cu zăpada lor blestemată?", se întrebă, în timp ce sugea flămînd o raţie din tubul de concentrat. Se mulţumi cu gîndul că doriseră, în primul rînd, o diferenţiere termică pentru reperările din satelit. Pe undeva, pe aici, se afla un siloz secret de rachete balistice. Diferenţa de temperatură, vizibilă foarte clar pe fotografierile în infraroşu, ar fi trădat cu uşurinţă baza subterană. „Dar de unde avuseseră bomba hidrică? Dracu' să-i ia, cu secretele lor cu tot!..." Pe Mark nu-l preocupaseră niciodată prea mult războiul sau armele. Ceea ce era dovedit foarte limpede şi de gradul său de soldat, cu care terminase stagiul şi cu care fusese, de altfel, concentrat.

„Toate lucrurile astea bizare ce se petrec în jur trebuie să aibă o legătură, un sens", medită în timp ce moţăia, toropit de căldura plăcută. „Ca degetele unei mîini care ies dintr-o mlaştină", mai gîndi, înainte de a cădea într-un somn adînc, fără vise.

„Mîna cui?"

4.

Se trezi pe jumătate îngheţat, acoperit de un strat de promoroacă. Focul se stinsese de mult.

Sări în picioare şi începu să-şi dezmorţească articulaţiile îngheţate. Totuşi, se simţea mult mai odihnit. Şi, oricum, nu i se întîmplase încă nimic grav. Privi prin uşa întredeschisă de vînt.

Afară, ninsoarea încetase. Pe zăpadă, erau încă vizibili paşii săi din seara precedentă. Stratul de fulgi se subţiase şi era acoperit cu o pojghiţă de gheaţă. Nu părea să se fi topit. Mai degrabă sublimase!

Îşi pipăi faţa. Era năpădită de peri aspri, de parcă nu s-ar fi ras de-o săptămînă. „Ce naiba, doar se bărbierise ieri dimineaţă..."

Se auzi zvon de glasuri. Clinchete de arme. Veneau dinspre pădure. Inima îi pulsa în gît. Fulgerător, înşfăcă automatul şi se lipi de peretele încăperii.

Primul dintre inamici avea să fie ciuruit, orice s-ar fi întîmplat. După aceea vedea el ce mai putea face, înainte ca ceilalţi să-l măcelărească.

Paşii se opriseră lîngă uşă. Cu maxilarele încleştate, privi umbra victimei, deformată de reliefurile zăpezii. I se păru că trecuse o veşnicie atunci cînd auzi glasul:

— Haide, Mark. Plecăm! Hei, Mark, mai eşti acolo?...

— Da, vin... răspunse cu glas tremurat. Recunoscuse vocea... sergentului...!

Cînd ieşi afară, celălalt era deja la cotul tranşeei şi-i făcea semne să se grăbească. Avea pe cap vechea sa cască acoperită cu plasă, în care înfipsese cîteva crenguţe, pentru camuflaj. Pe umăr îi spînzura arma cu lunetă de care era atît de mîndru.

Rigid, inexpresiv, Mark îl urmă.

Cînd ajunse lîngă transportorul auto blindat, îşi salută reflex camarazii. Se ţinea cît mai departe de sergent. Murise? Visase? Totul fusese doar un coşmar?

„Plecăm!“, se auzi comanda. Stinseră ţigările şi urcară, pe rînd, cu rapiditate, în TAB-ul ce aducea cu o balenă eşuată pe zăpadă.

În semiobscuritatea dinăuntru feţele li se distingeau cu greu.

— Unde mergem? se adresă Mark lui Perth, camaradul de alături.

— Cum unde? se întoarse acesta mirat. Doar ştii, ne retragem spre munţi. Mark tuşi încurcat.

— Cît e ceasul? mai întrebă, după o scurtă pauză. Al meu cred că a stat...

Dar în clipa aceea îşi dădu seama că nu avea nevoie de răspuns. Cristalele lichide de pe cadran reîncepuseră să pulseze. Totul revenise la normal. Nimic straniu nu se petrecuse cu adevărat...

Perth îi împuia urechile cu tot felul de nimicuri despre aventurile lui din ultima permisie.

5.

— Sper că nici unul dintre voi n-are intenţia să moară în următoarele trei ore, li se adresă vesel, din difuzoare, sergentul. Trebuie să-i ţinem pînă ne vin întăririle, apoi luăm pauză...

La auzul glasului, Mark se înfioră neplăcut surprins.

TAB-ul se oprise. Răsună comanda „Debarcarea!“ şi chepengul de deasupra sări în lături, deschis de mîini abile. Închise ochii să nu fie orbit de lumină şi, împins de ceilalţi, urcă scara, ieşind afară. Dar nu fu întîmpinat de strălucirea soarelui ori a zăpezii, ci de o ceaţă groasă, opacă, ce restrîngea orizontul vizual la doar cîţiva metri. Se aflau între munţi, într-un loc unde nu ninsese. Păşea pe o iarbă fragedă, de un verde palid, clorotic. Se organizară într-un lanţ de apărare, adăpostindu-se după stînci.

Nici nu-şi dădu seama cînd ajunsese lîngă sergent. Singuri. Doar ei doi, faţă în faţă...

— Ce e cu tine? Eşti cam palid, rînji acesta. Avea o privire fixă, lucioasă, de parcă tocmai se drogase. O privire de strigoi.

Mark simţi că vederea i se împăienjeneşte. Se clătinase solul sau i se părea lui?

— Ai nevoie de o mînă de ajutor? întrebă sergentul, apropiindu-se. Mark avu foarte limpede impresia că mai trăise o dată întîmplările acestea. Cîndva, poate în vis. Cînd simţi mîna sergentului prinzîndu-l de braţ, surescitarea ajunse la paroxism. I se făcu brusc rău şi leşină.

Se trezi în TAB, aruncat dintr-un perete în altul. Transportorul gonea hurducîndu-se şi scrîşnind din toate încheieturile.

Reuşi cu greu să se echilibreze şi să vină lîngă cel care conducea. Era Perth, mînjit de sînge, apăsînd cu furie pe comenzi. Iar în afară de ei doi nu se mai afla nimeni înăuntru.

— Ce s-a întîmplat? îi strigă Mark prin zgomotul asurzitor.

— Am fost luaţi ca din oală! îi răspunse Perth fără să se întoarcă. Cred că ne aşteptau deja. Norocul meu că sergentul tocmai îmi ordonase să te car în transportor. Eram pe scară cînd s-a declanşat focul. M-au atins superficial cîteva gloanţe. Am văzut pe ferestruicile laterale cum i-au măcelărit pe toţi ai noştri. Bine că ştiu să conduc TAB-ul. Am şters-o chiar de sub nasul lor!

Prin vizorul central, Mark observă că ieşiseră de pe platoul stîncos şi, coborînd, se apropiau de marginea unei aşezări.

Nici unul din ei nu ştia cu precizie unde se aflau. Rătăciră un timp, manevrînd cu dificultate pe străduţele înguste, printre ruinele pustii, unele încă fumegînde. Artileria lor sau a celorlalţi făcuse praf orăşelul, ca să fie siguri că nu vor întîmpina rezistenţă. Dar nu se vedea nici urmă de localnici.

Brusc, Mark realiză că nu-i întîlnise niciodată pînă atunci. Pentru cine luptau ei de fapt? Pe cine apărau? În afara militarilor inamici, mai era cineva implicat în războiul nesfîrşit pe care îl duceau?

Frînele TAB-ului scrîşniră.

— Ai văzut-o, îi strigă Perth. Sau mi s-a părut?

— Da, parcă era o femeie...

Ieşiră din transportor, blocîndu-i chepengul şi porniră în fugă pe urmele localnicei. Se aflau într-o zonă mai puţin afectată de bombardament. Cînd dădură colţul străzii, apucară să o vadă în depărtare, dispărînd în umbra uneia din clădirile baroce, rămasă, ca prin minune, neatinsă de proiectile.

Ordinele în această privinţă erau foarte stricte. Şi trebuiau respectate cu sfinţenie: orice persoană civilă apărută în raza de operaţiuni militare va fi imediat făcută prizonieră şi transportată la comandament.

— Oare aici să fi intrat? întrebă Perth, privind îngrijorat faţada năpădită de ciudate plante agăţătoare. Încercară uşa de sticlă termosensibilă, a cărei nuanţă oscilă în curcubee incerte la apropierea lor. Cedă la prima apăsare, deschizîndu-se cu un clinchet auriu.

Precauţi, strîngînd în mîini armele grele, păşiră pe covorul pufos care îi conducea spre interior. Nici un zgomot, nici o mişcare. Unde să fi dispărut necunoscuta?

Un declic electric îi făcu să-şi întoarcă brusc privirile. La capătul încăperii largi, întunecate, în care ajunseseră, desluşiră pîlpîirea unui ecran de afişaj. Era terminalul unui computer uitat în funcţiune, de cine ştie cînd. În lumina sepulcrală ce se cernea prin vitraliile ferestrelor, putură observa că pe tastatură se aşternuse un strat gros de praf. Nu exista nici o unitate auxiliară. Doar cabluri care se pierdeau în podea.

„**Program secvenţial de urmărire:** supliment număr de cod 3332 DLM; fără indicativ de înregistrare.
0010 **Entitate cod:** Mark
0020 **Algoritm de determinare:** incert
0030 **Grad de infoimplicare:** zero fluctuant
0040 **Urmărire:** cu începere de la baliza aruncare în aer depozit armament
0050 **Vector de dezvoltare acţională:** indeterminat."

— Ce-o mai fi şi asta? întrebă în şoaptă Perth.

Pe ecran, alfanumericele continuau să se succeadă în acelaşi ritm.

„0060 **Reiterare**
0011 **Entitate cod:** Perth
0021 **Algoritm de determinare:** idex însoţire careu tridi MK-zero
0031 **Grad de infoimplicare:** rol rutină
0041 **Urmărire:** începînd de la baliza **variaţional existenţă secundă**
0051 **Vector de dezvoltare acţională:** alunecare minus alfa, determinare provizorie în limită baliză **platou stîncos.**"

— Nu înţeleg nimic, îi răspunse Mark. Dar e limpede că are legătură cu noi. Se pare că cineva ne urmăreşte pas cu pas.

„0070 **Scenariu euristic optim:** înlănţuire idex de programare conflict la proxima baliză
0080 **Scop:** eliminare indeterminări
0090 **Tactică:** minim aferent prin economie dipolară de mijloace
0100 Secvenţă: antagonism stimulat infopsihic
0110 Start operaţional: imediat."

6.

Se întoarseră neliniştiţi în transportor. Cu toate eforturile lor de a reactiva computerul, acesta nu mai dăduse nici un alt semn de funcţionare. Ecranul mai pîlpîise cîteva clipe, apoi se întunecase definitiv.

Răscoliseră în zadar întreaga clădire. Nu dăduseră peste nici o urmă în camerele pustii, ce păreau nelocuite de multă vreme.

Ceva le scăpa printre degete. Mark avusese la un moment dat impresia că zărise, la capătul unui culoar, o umbră. O formă. Silueta unui bătrîn şaman, cu faţa acoperită de o mască rituală. Se repeziseră într-acolo, dar totul nu fusese decît o iluzie. Surescitarea le juca feste.

Intraţi în TAB, discutară aprins despre ce ar fi putut să însemne informaţiile afişate de computerul găsit în clădire. Nimic nu părea să aibă vreun sens. Cine îi urmărea? Cineva (sau ceva?) se folosea de ei ca nişte pioni pe o tablă de joc. Dar ce fel de joc? Despre ce miză putea fi vorba? Şi care era rolul lor aici? Singura miză pe care o cunoşteau era supravieţuirea. Asta să fi fost chiar regula jocului?

Pe bordul transportorului clipi intermitent un led de semnalizare. Cineva dorea să-i contacteze. Reglară febril scala aparatului de transmisiuni:

— TAB-ul operaţional, răspundeţi o dată! răsună în căşti.

— Sîntem TAB-ul. Recepţie.

— Dumnezeule, în sfîrşit! Bine că m-aţi reperat. De aproape o oră, încerc să iau legătura cu voi. M-aţi lăsat aici şi aţi şters-o ca nişte nătărăi... Puteaţi să fi căscat ochii ca lumea înainte de a o face!

Era vocea sergentului. Cei doi se priviră uimiţi.

— Ordonaţi, bolborisi Perth în microfon.

— Reveniţi de urgenţă la teatrul de operaţiuni de pe platou. Inamicul s-a repliat, nu mai e nici un pericol. N-am fost reperat. Mă aflu refugiat între stînci, chiar pe malul unui pîrîu, pe versantul sudic. Sînt rănit. Grăbiţi-vă, nu mă pot deplasa. Am pus mîna pe o călăuză preţioasă. Poate fi un avantaj serios, acum că sîntem izolaţi. Cunoaşte ca-n palmă toate locurile, mi-a mărturisit, este de pe aici.

Fără să mai piardă vremea, cei doi părăsiră oraşul şi refăcură în viteză drumul înapoi. Mark era cuprins de o presimţire sumbră, dar nu îndrăznea să-i împărtăşească nimic tovarăşului său de arme. Poate că era doar o impresie subiectivă, nejustificată. Nici măcar n-ar fi avut cum să explice prea clar ceea ce gîndea.

Ajunseră în scurt timp pe platoul stîncos. Locul era absolut pustiu. Nu erau vizibile nici măcar urmele recentei lupte. Mark săltă chepengul şi aplică vechiul truc: în vîrful baionetei, scoase încet casca afară. Pentru orice eventualitate. Dar nu se întîmplă nimic.

Ceva mai încrezători, coborîră din TAB. Trecură muchia înverzită ce le tăia orizontul. De partea cealaltă, versantul cobora destul de lin, înspre albia bolovănoasă a unui pîrîu. Nu fu nevoie decît de cîţiva paşi dincolo de stînci, prin iarba grasă, de un verde mustos. Simţiră că le vine rău. La picioarele lor se aflau şase schelete prăvălite aşa cum le surprinseseră rafalele inamice... Zdrenţe putrede atîrnau pe oasele îngălbenite.

— Uite-l pe şefu! exclamă îngrozit Perth. Era uşor de recunoscut. Mai strîngea încă între falangele descărnate puşca sa cu lunetă. Alături, ruginită, se odihnea o cască pe care se puteau desluşi cu greu însemnele gradului şi armei.

— Poate că totuşi ne înşelăm, insistă Mark. Să coborîm pînă în vale, pe malul pîrîului...

— Mai bine să o ştergem, replică Perth, cutremurîndu-se de oroare. Tu nu vezi că ăştia sînt morţi de cel puţin un an? Ce naiba se-ntîmplă aici?...

7.

— Perth, trebuia să-ţi spun mai devreme, se bîlbîi Mark. Se întîmplă ceva bizar cu sergentul. E de necrezut, dar ştiu sigur că era mort încă înainte de a fi ple-

cat în misiunea asta. Am văzut cu ochii mei cînd a sărit în aer, o dată cu depozitul nostru de muniţii. Dacă nu mă trimitea el de acolo, acum nu aş fi fost cu tine, să stăm de vorbă... Nu ştiu ce se petrece în realitate. Cred că cineva e stăpîn absolut pe viaţa şi moartea noastră şi face cu noi ce vrea. Ai văzut doar, sîntem urmăriţi pas cu pas. Mi-e teamă că sergentul a fost omorît pentru că ştia prea multe. O dată înviat, readus în joc, a uitat însă totul. Nu-şi mai aminteşte decît rolul său, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat şi jocul abia acum ar începe.

— Nu-şi mai amintea..., îl corectă sumbru Perth.

Discutînd, coborîseră pe versant, printre tufele înverzite şi arbuştii contorsionaţi de vînturile alpine, tot mai jos. Auzeau acum distinct susurul apei prin grohotiş. Cu cît se apropiau de pîrîu, observară că plantele erau tot mai uscate. Păşeau pe un strat de frunze moarte şi iarbă gălbuie. Era ca şi cum, pe aici, toamna ar fi sosit mai devreme.

Din pricina curenţilor de pe vale, se făcuse deodată frig. Zgribuliţi, îşi încheiară adezivele vestoanelor.

— Te-ai gîndit vreodată, urmă Mark, ai încercat să-ţi pui întrebarea dacă nu cumva noi înşine am fost cîndva omorîţi? Şi poate nu o singură dată! Dacă, de fapt, sîntem doar nişte fantome cărora li s-au şters amintirile, nişte morţi-vii, zombi împinşi de la spate de un zeu paranoic?...

— Ce faceţi aici?! răsună chiar în spatele lor o voce foarte cunoscută. Simţiră că se albesc la faţă. Cine v-a dat ordin să coborîţi?... Haideţi sus, plecăm imediat, făcu sergentul ieşind de după un tufiş, cu o mînă pe armă, în timp ce cu cealaltă se încheia la pantaloni.

Îl priviră înspăimîntaţi cum se îndepărtează în susul pantei, fără a putea schiţa vreo mişcare, paralizaţi de surpriză. Strigoiul revenise!

— Pricepi ceva?... făcu Mark.

Perth fusese cuprins de un tremur nervos. Abia după un timp reuşi să descleşteze gura şi să articuleze:

— Nu.

Apoi se agăţă de braţul lui Mark şi, trăgîndu-l la deal, încercă să-l convingă să meargă la TAB, aşa cum le ordonase şeful.

— Eşti nebun?! îl repezi acesta.

— De ce?

— Cum de ce? Vrei să crăpăm şi noi?! Sau ţi-e dor de o nouă moarte?... Să mai aşteptăm puţin.

Cîteva minute mai tîrziu, auziră huruitul transportorului. Se îndepărta.

— Ce-ai făcut! sări ca ars Perth. Acum am rămas singuri. Şi ne-a luat şi TAB-ul! Să alergăm după el, repede!

Mark îl opri cu greu, prinzîndu-l zece metri mai sus, pe versant. Gîfîiau.

— Dacă am pierdut TAB-ul, oricum e prea tîrziu să mai facem ceva. Dar mă tem că sergentul nu era singur în blindat... Altfel s-ar fi întors să ne caute, nu?... Lucrurile pot fi mult mai complicate. Vino să cercetăm întîi malurile pîrîului. De acolo a transmis; acolo trebuie să se afle cheia întîmplărilor... Să rămînem împreună; nu trebuie să ne pierdem unul de altul. Nu cred că cel care ne urmăreşte o să ne poată înhăţa pe amîndoi deodată.

Coborîră printre tufele îngălbenite şi arbuştii pipernicţi, refăcînd drumul. Se auzea distinct susurul apei prin pietriş.

— Ce faceţi aici?! răsună în spatele lor vocea sergentului. Haideţi sus, plecăm imediat.

Întoarseră capetele şi-l văzură ieşind de după acelaşi tufiş, cu o mînă pe armă, în timp ce cu cealaltă se încheia la pantaloni.

Mark înşfăcă strîns braţul lui Perth, spre a-l împiedica s-o ia la fugă. Îl priviră cum se îndepărtează în susul pantei, dispărînd dincolo de arbuşti. Auziră huruitul transportorului care se îndepărta.

Apoi urcară şi ei, cu prudenţă, înaintînd atenţi la cel mai mic zgomot. Perth îşi acoperi deodată ochii, întorcînd capul.

La picioarele lor, în vegetaţia înaltă, de un verde mustos, se odihneau şase schelete. Unul din ele avea în mînă arma cu lunetă. Era cu siguranţă sergentul. Puteau să-i vadă, ruginită, şi busola-brăţară de la încheietură. Nu exista nici o umbră de îndoială. Prin orbitele goale i se strecuraseră fire verzi de iarbă.

Trecură dincolo de muchia pantei. Pe platoul stîncos, transportorul lor era neatins.

Cheia misterului nu se afla aici.

— Te-ai gîndit? întrebă Mark. În vale între dispariţia şefului şi plecarea TAB-ului se scurgeau vreo două minute.

— Da.

— Dacă în clipa aceea am fi trecut în spatele tufei, îţi dai seama ce s-ar fi putut întîmpla?

— Nu.

— Ieşind de acolo după vreun minut şi urcînd în TAB ne-am fi putut întîlni... pe noi înşine...

8.

Coborîră iarăşi spre apă. Ajunşi în vale, ca la un semn, se repeziră amîndoi spre tufiş. Văzuseră foarte limpede de unde ieşise sergentul. Ocoliră, ca să iasă în spatele lui şi să-l ia prin surprindere. Dar cercetară în zadar locul, cotrobăind prin iarba uscată şi prin frunzişul galben. Nu descoperiră nimic neobişnuit. Nimic straniu nu se petrecea acolo. Cel puţin, în acel moment.

Străfulgerat de o idee, Mark îi făcu semn lui Perth. Urcară cîţiva metri pe pantă, apoi coborîră din nou, refăcînd cu exactitate drumul iniţial. Doi paşi mai încolo, reauziră glasul. Scena se repeta identic.

— Am putea să-l avertizăm, şopti acesta. Dacă l-am opri acum, poate n-am mai muri...

— Nu cred că are rost, îi răspunse Mark. Mai bine să nu ne amestecăm. Nu ne-ar asculta ori, în cel mai bun caz, n-ar crede ce-i spunem. Şi, chiar dacă, prin absurd, ne-ar crede, pînă la urmă, dintr-un motiv sau altul, rezultatul ar fi acelaşi. Oricum va trebui să ajungă la TAB. Îl cunoşti prea bine: nu şi-ar abandona echipajul, nici misiunea de luptă.

În plus, cred că e periculos. S-ar putea să dereglăm mecanisme subtile, de neînţeles pentru noi, care să ne afecteze, pînă la urmă, propria existenţă. Cred că încep să înţeleg ce se petrece aici... E ca şi cum timpul ar merge pe mai multe căi deodată... E ca şi cum, prin anumite locuri, foarte precis situate în spaţiu, am intra în alte... variante temporale...

Auziră huruitul transportorului. Se îndepărta.

— Nu e transportorul nostru, gîndi Perth cu voce tare. Sau dacă e al nostru, e... altă dată, înainte de atac...

— Ori mult după... Ai început să pricepi. Dar nu avem cum să ne dăm seama de adevăr nici măcar dacă l-am întreba pe sergent. Sînt sigur că nu mai ştie nimic. Omorîndu-l, i-au spălat creierul. Sau, pur şi simplu, nu ştie nimic, pentru că se află, în timp, într-un moment anterior, în care oricum n-ar putea şti nimic. Încă...

— Mi-e frică, gemu Perth. Vreau să mă întorc în TAB; acolo sîntem în siguranţă! Nu vreau să mai dau încă o dată ochii cu strigoiul...

— Atunci, trebuie să ne despărţim, îi răspunse Mark. Undeva pe aici, nu departe, se află un alt coridor temporal, în care sergentul a capturat călăuza. Aminteşte-ţi că ne-a chemat prin radio. Cred că ne aflăm într-un soi de labirint, dar nu e o capcană întinsă în spaţiu, ci în timp. Sergentul se afla în spatele unui perete invizibil şi noi îl puteam vedea doar cînd dădeam colţul acestuia. Un zid temporal, de netrecut atît pentru el, cît şi pentru noi. S-ar putea ca **noi** să fim, de fapt, strigoii...

Dar chiar dacă sîntem două stafii, trebuie să ne convingem că existăm. Te-ai gîndit vreodată cine sau ce sîntem noi? Nici eu n-am făcut-o pînă nu de mult, cînd

m-am trezit că nu mai înţelegeam nimic din ce se petrecea în jur. Eu cred că sîntem în primul rînd memoria noastră, amintirea gîndurilor şi faptelor din trecutul propriu şi că restul contează prea puţin fără toate acestea. Dacă vom fi omorîţi, nu are nici o importanţă că am putea fi readuşi la viaţă. Fără amintirile noastre, nu am însemna însă nimic. Să ne promitem că orice s-ar întîmpla, dacă unul din noi îşi va pierde identitatea, celălalt îl va ajuta să şi-o regăsească. Va trebui să ne transmitem memoria ca pe o ştafetă într-o cursă. O cursă către nicăieri, către niciunde...

Îşi strînseră mîinile şi se îmbrăţişară, luîndu-şi rămas bun. Perth avea ochii umezi.

9.

În timp ce tovarăşul său de arme se îndepărta printre tufişuri, în susul pantei, Mark îşi urmă drumul, coborînd spre pîrîu. Acum păşea prin zăpadă. Ninsese abundent şi brazii de pe mal se acoperiseră de nea ca în basme. Totul era scăldat într-o lumină orbitoare, reflectată feeric de cristalele de apă. Pîrîul era îngheţat pe întreaga sa întindere, o panglică argintie, şerpuind printre arbori.

Înaintînd cu toate simţurile la pîndă, avea sentimentul că cineva pe care nu-l putea vedea, de undeva de sus, ori poate din chiar adîncul fiinţei sale, îl studia atent prin luneta unei arme, aşteptînd răbdător să ţintească şi să apese pe trăgaci. Un zeu meschin şi răzbunător. Un zeu nebun. I se păru că aude în depărtare o împuşcătură. Grăbi pasul.

Nu mult după aceea, descoperi pe mal urme proaspete de paşi. Iar ceva mai încolo, între pereţii unor stînci prăvălite, pe sergent şi prizonierul său.

Se apropie hotărît. Dar cei doi rămaseră nemişcaţi, aşa cum stăteau întinşi cu faţa în jos, odihnindu-se. Mark puse mîna pe umărul sergentului, însă acesta nu se clinti. Îl întoarse dintr-o mişcare. Era mort. Un glonte îi traversase ţeasta, desfigurîndu-l. Sub el, pe zăpadă, se lăbărţase o pată informă de un roşu violent.

Se lăsă în genunchi lîngă celălalt. Îl întoarse. Casca de pe capul prizonierului se rostogoli ceva mai încolo şi, surprins, Mark putu să constate că era vorba de o femeie. Nu era rănită. Poate că doar leşinase. Era foarte frumoasă. Formele ei sculpturale erau vizibile prin uniforma militară.

Simţi inima tresărindu-i dureros. Părea un chip pe care îl cunoştea dintotdeauna. Un fior interior îl electriză atunci cînd pleoapele ei clipiră ca aripile grele şi catifelate ale unui fluture de noapte.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Mark. Cine eşti? Te simţi mai bine acum?...

Glasul fetei îi răscoli amintiri imposibile, întîmplări care nu se petrecuseră nicicînd şi fuseseră dintotdeauna, sentimente de care nu ştiuse niciodată.

— E mai bine acum, şoptiră buzele ei, petale roşii. Mă numesc Arianda şi am făcut totul ca să ne putem reîntîlni. A trecut mult timp de cînd te-am zărit în oraşul pustiu. Dar tu nu ai cum să ştii asta. Sîntem legaţi şi nimeni, nimic n-o să ne poată desface pecetea pînă cînd nu vei ajunge la capătul drumului tău.

— Aş vrea să fie aşa. Dar dacă vom fi ucişi? o întrerupse Mark. Uitase deja că nu-i era un tovarăş, ci doar prizonieră.

— Voi fi lîngă tine, orice ţi s-ar întîmpla. Atît timp cît voi exista, atît timp cît noi înşine vom crede că încă mai existăm, continuă ea. Iar dacă vom merge înainte, vom supravieţui. Vei înţelege cîndva că nu are nici o importanţă capătul călătoriei. Ceea ce contează e doar drumul...

Mark sesiză cu colţul ochiului o mişcare. Se ridică brusc, strîngînd pistolul mitralieră în mîini. Dar era prea tîrziu. N-ar mai fi fost timp să-l armeze.

Cu privirea fixă, cu mîinile tremurînd, Perth aţintise înspre el ţeava unui revolver.

— Să nu-ndrăzneşti să spui vreun cuvînt! zbieră el. Ar fi degeaba! O să crăpi la fel ca sergentul; amîndoi nu sînteţi decît nişte strigoi blestemaţi!

Arianda se ridicase în picioare, cu părul fluturîndu-i în vînt, încercînd să se

interpună între cei doi. Dar Perth privea prin ea cu o căutătură dementă, fixîndu-l răzbunător pe fostul său tovarăş, ca şi cum nu ar fi văzut-o pe faţă.

„Poate că pentru el ea nici nu există“, mai apucă Mark să gîndească. Răsună un trosnet şi văzu ţeava revolverului sclipind. Glontele ricoşă din muchia vestei antiglonţ, deviat pieziş. Simţi arsura în maxilar ca pe un fier înroşit. Perth se întoarse şi o luă la goană.

Înainte de a se prăbuşi în moarte, Mark mai putu să audă cum, undeva, la capătul lumii, motorul transportorului pornea, apoi blindatul demară zgomotos şi se pierdu în depărtare.

10.

Veacuri? Clipe? Ere? Doar întuneric. Bezna de la sfîrşitul lumii. Uitare. Linişte. Inima de sticlă a unui ţipăt îngheţat în aer. Din cer, fulgi mari de lumină căzînd pe traiectorii spiralate. Nu fulgi de zăpadă, ci penele indigo uşoare ale unei păsări în zbor. Un melc de angoasă într-o cochilie de cristal.

Noaptea se dizolvă într-o mie de picături aurii şi fiecarea picătură conţine în sine întreg universul, condensat, perfect vizibil în fiecare amănunt al său. Lumină. Suliţe de lumină măturînd spaţiul.

Înaintezi în cilindrul elastic. Paşii tăi răsunînd moale, vătuit, prin tubul striat care se contractă, absorbindu-te. Golul pulsator din mijlocul unui vîrtej fluid. În urma ta rămîne, treptat, trupul tău, lest inutil. Cazi către o pată de lumină azurie, de o strălucire orbitoare. Tot mai aproape, tot mai adînc. Tot mai aproape. Aproape. Impact!

Ai străbătut o membrană de netrecut, limită a durerii. Picături de aur topit. Nodurile luminoase ale unei reţele optoelectronice. Cablajele invizibile, circuitele labirintice, marcajele stranii ale unor componente zidite în straturi suprapuse, pînă la orizont. Scînteieri care vin. Fluvii de electroni într-o lume dielectrică. Ace reci de informaţie condensată.

Şi continuu, benefic, lîngă tine acel însoţitor — încă de la intrarea în ecluza de comunicare — un ghid tăcut — o fiinţă de lumină absorbind întunericul — deschizînd calea, conducînd, protejînd.

„Sînt mort?“

„Dacă ar fi aşa, n-ai mai şti cine eşti“, rosti lîngă el o voce de metal şi purpură. „Fii tu însuţi!“

Mark baleie spotul gîndurilor peste grila amintirilor. Fagure unde fiecare căsuţă însemna un raft plin. Iar el putea cotrobăi nestingherit prin acele rafturi. Nu uitase nimic. Totul era viu, dureros.

„De ce m-a împuşcat? De ce Perth? De ce pe mine?“

„A fost o întîmplare. Un rău inevitabil. Zeul era cu ochii pe tine. Ochii lui ucid. Erai o piesă incomodă. Traiectoria ta nu mai avea nici un grad de determinare... Uită acum. Fii tu însuţi! TU însuţi! FII!“

Mark deschise ochii. Se ridică anevoie. Sub tălpi simţea ca un aluat dospit, solul găunos, elastic, răsunînd nefiresc la orice apăsare.

„Visez?“, întrebă el din nou.

„Nu. E doar o pauză virtuală. Spaţiul dintre două programe alăturate. Dacă vrei, dintre două lumi paralele. Lumi ce nu s-ar putea intersecta niciodată... Nu e nici vis, nici moarte. Nu e nimic din toate acestea, deşi are cîte ceva din fiecare. Un labirint de ipostaze ce coexistă concomitent ori succesiv. Secvenţe disparate ale unui scenariu în curs de elaborare. Tu însuţi nu eşti decît o variantă ratată, eliminată pe parcurs...“

Ninsoare. Nu fulgi de zăpadă. Pene indigo zburătăcite. O pasăre zbătîndu-se pe dalele însîngerate ale unui templu de întuneric. Un splendid cocoş de luptă. Cu capul retezat. Ţopăind dezordonat. Cu gîtul însîngerat, dezgolit de pene, atîrnînd indecent. Ciocul căscat pe piatră într-o ultimă respiraţie, inutilă. Penele de un ver-

de-roșu-indigo metalic stropite de sînge. O picătură sclipind ca un diamant de foc pe unul din pintenii tăioși. Iar în picătură, oglindindu-se deformată, imaginea șamanului. Shamaël. Bolborosind deasupra însemnelor magice azvîrlite pe sol. Zaruri ale haosului. Căutînd un drum prin meandrele de simboluri ezoterice. Urmărind mulțumit traiectoria absurdă a păsării jertfite. Balize ale unui spațiu-timp mitic, prin care se bălăbăne rătăcind cocoșul decapitat — inconștient dans macabru.

„Nu înțeleg nimic. De ce trebuie să alerg fără țintă? Ca într-un labirint... Un labirint? — nu pare a fi fost conceput în nici un caz de un om. Mai degrabă o pedeapsă divină, o pedeapsă mai cumplită decît moartea."

„Dar din viața ta ai înțeles ceva?"

„Nu", recunoscu Mark, privind înăuntrul său, în adîncul timpului: un tunel transparent în continuă și leneșă mișcare, al cărui capăt se pierde, micșorîndu-se, depărtîndu-se. „Nu știu nici măcar dacă a existat cu adevărat. Poate că acest labirint nu e decît o viață după viață. Înnodată. Poate că am murit încă de la explozia depozitului de muniții și totul n-a fost decît o prelungă buclă de autoînșelare. Un drum cotit, închis. O sublimă și contorsionată minciună agonică: Visul de la capătul vieții. Sau poate că eram mort mai înainte..."

„Poate."

„Dar aceasta nu este moartea așa cum ne-o imaginam noi! Cineva își bate joc de limitele noastre... De ce fac zeii asta? De nevoie? În joacă? Din plictis?"

„Crezi că te-ar ajuta la ceva să cunoști totul? Totul e la fel de greu de cuprins de către înțelegerea ta ca și nimicul. Ești doar un om. E suficient că știi asta."

Pîlpîiri. Un ecran tremurător. La trecerea prin el, explodînd în cioburi de lumină, ce se recompun în urmă, ca și cum n-ar fi existat nici o fisură. Doar pîlpîirea continuă, ghidîndu-i calea. Flăcări în noapte. Un foc. Jocul umbrelor și luminii pe masca înspăimîntătoare a șamanului; pe burnuzul roșu, la brîul căruia atîrnă, mumificate, capetele victimelor — amulete de preț.

„Fie numele tău Mark! Fie locul nașterii tale subrutina troizenică. Poseidare pe suport aithra. Fie aici calea terță de dezvoltare prin algoritm de inițiere."

Cuvinte de neînțeles. Vorbe fără șir. Descîntece incoerente ale unui timp imemorial. O incantație vrăjitorească în fața focului ritual.

„...Programare la nivel prepsihic. Simulare paleostrat encefalic. Implant de coerentizare. **Infoanagram.** Start urmărire stimuli externi..."

În timp ce rostește farmecul, mîinile lui Shamaël, două aripi negre fîlfîind lugubru, descriu prin aer pase magice, bucle hipnotice.

„Ce faci acolo? Ce înseamnă toate acestea?"

„Nimic din ceea ce crezi tu că vezi. Imaginile pe care le percepi sînt doar echivalențe aproximative ale realității. Translatări echivoce ale unor lucruri pe care nu le poți înțelege. Subconștientul tău creează fantasme cognitive, ce îl ajută să se poată orienta în haosul presemantic de care ești înconjurat. Imagini familiare, deslușiri infantile pentru coduri de neînțeles. Percepțiile tale sînt, în clipa aceasta, depășite de realitate. Dar nu pot fi anihilate.

Sînt lucrurile după care tînjește adîncul tău..."

„Dar cine sau ce ești tu?"

„Fie una din denumirile mele Shamaël. Umbra informațională a celui care a fost adevăratul constructor. Arhitect și zidar al ambiguității. Și interpretul a ceea ce receptezi. De fapt, însă, nu pe mine trebuie tu să mă auzi. Ci ceea ce vine din interiorul tău, din conștiința ta."

„Dar e a **mea** cu adevărat? De unde pot afla care sînt gîndurile născute în labirintul circumvoluțiunilor mele și care cele venite dinafară?"

„Mă tem că nu vei putea afla niciodată acest lucru. De altfel, nu există nici un în afară. Totul e în tine! Iar în mijlocul acestui tot te afli tu însuți! Prizonier pentru eternitate. Doar cele care nu gîndesc, cele ce nu se pot gîndi pe sine sînt cu adevărat libere. La modul absolut, atît timp cît ești conștient, nu poți fi și liber. Mulțumește-te deocamdată să crezi că gîndurile tale sînt dirijate de voința ta, indiferent de unde ar veni ele... Altfel, vei cădea într-un labirint mult mai subtil, din care

nimeni nu te va mai putea scoate. Nu-i putem controla pe zei, dar măcar îi putem ajuta să-şi elimine propriile erori..."

„Sînt eu însumi materializarea unei asemenea erori?"

„Eşti pe drumul cel bun. Te aflai pe el încă înainte de a ajunge la mine. Pentru că începusei să-ţi pui întrebări. Şi să înţelegi cîte ceva."

„Atunci înseamnă că sînt inutil! Ori poate chiar mai grav decît atît..."

„E nevoie de tine pentru descîlcirea acestui ghem de variante. Pentru a ajunge la Zeu. Şi pentru dizolvarea labirintului pe care l-am conceput şi care te-a născut."

„Tu l-ai făcut?"

„Noi, cu toţii. Laşitatea şi tăcerea noastră în faţa absurdului. Şi a violenţei. Şi a imposturii... Ne-am silit să îngropăm gena declanşatoare de monştri şi am uitat apoi locul în care am ascuns-o. ...Şi ea a răbufnit singură la suprafaţă."

„Dar care e rostul meu aici?"

„Călătoria. Refacerea traseului ce a declanşat procesul în curs de derulare. Numai aşa putem găsi capătul. Pas cu pas, repetînd greşeala iniţială. Acesta este scopul şi calvarul tău."

„Voi merge departe?"

„Vei merge pînă la capătul lumii şi nu vei merge deloc. Vei avea de străbătut o veşnicie şi o vei face într-o clipă fără de sfîrşit. Nu uita, Zeul stăpîneşte atît spaţiul, cît şi timpul. Va căuta să te înşele. Va încerca să-ţi deformeze percepţiile, să-ţi abată gîndurile. Uneori, timpul va trece cu iuţeala fulgerului, alteori va părea că rămîne pe loc. Uneori, distanţele se vor lungi la infinit, alteori te vei trezi că faci un pas şi te găseşti la marginea universului... Totul e aici, dar nu e nicăieri. Ascuns, sugerat, simulat. O prelungire bolnavă a realităţii. O buclă de cauzalitate închisă în sine, pe cale de a scăpa din strînsoarea legităţilor şi a biciui realul! Legităţile, tablele sfinte de la rădăcina fiinţării noastre, după care se conduc zeii universului şi care m-au născut pe mine:

«A nu avea voie să provoci răul unui om sau să permiţi, prin neintervenţie, aducerea de prejudicii unei fiinţe umane.»

«A asculta numai comenzile date de om, exceptînd cazul în care o astfel de comandă ar contrazice legea întîi.»

«A-ţi apăra propria existenţă, atît timp cît această acţiune nu intră în contradicţie cu prima sau cea de-a doua lege.»"

„Şi atunci, cum se explică toţi morţii din acest război? Cum se explică ura, armele, sîngele scurs în zadar?"

„Cei omorîţi nu sînt decît jertfe aduse Zeului. Atunci, în oraş, am ridicat un colţ al cortinei care te separa de zei. Ai putut trage cu ochiul la viitor, dar nu aveai cum să înţelegi ceea ce urma... Eu l-am făcut pe Zeu să se trădeze, dar nu erai încă pregătit..."

„Pot lupta împotriva acestui monstru? Cum arată, în ce constă forţa sa?"

„Nu, nu-l poţi înfrunta. Pentru simţurile tale el nu e decît un vîrtej inconsistent de fapte şi de determinări, de întîmplări fără nici un sens. E capătul drumului şi calea pînă acolo. Atunci cînd vei ajunge la el, vei fi înţeles totul. Va fi în puterea ta. Şi vei şti ce trebuie să faci! Cuvintele mele nu pot merge mai departe. Dacă ţi-aş spune sau sugera ce trebuie să săvîrşeşti, m-aş autoanihila..."

„Dar de ce eu? De ce tocmai eu, o piesă neînsemnată?"

„Un soldat urăşte mai mult războiul decît un general. Aici se află puterea ta. Şi încă în iubirea care s-a deşteptat în tine. Aminteşte-ţi de străina misterioasă din oraş. Aminteşte-ţi de călăuza făcută prizonieră. Fie numele ei Ambiguité, ori încă Arianda."

Un fior fără nume străbătu gîndurile lui Mark. Arianda, chemare ce redeştepta în el o rană mai adîncă decît moartea. Un cuţit de extaz înfipt în inima de catifea a durerii. Voluptate arzătoare şi suspin întunecat.

Shamaël stă învelit în mantia roşie, ca un liliac între aripile sale membra-

noase. O picătură însîngerată, pe linia orizontului. Din vîrful stîlpului totemic, face semne de bun rămas. Fusese o impresie sau întrezărise un zîmbet pe faţa ridată ca scoarţa unui copac străvechi?...

„Să nu te miri, cînd te vei trezi", îi mai auzi Mark glasul plutind în urma sa, tot mai afund, tot mai încet. „Nu contează de ce parte eşti. Miza rămîne aceeaşi. Şi, nu uita, orice s-ar întîmpla, chiar atunci cînd vei crede că ai rămas singur, chiar atunci cînd vei crede că nu mai există cale de ieşire, noi îţi sîntem alături."

Ecoul unui glas, o şoaptă, un gînd rătăcit: „Dar depinde de tine însuţi să vrei să mergi pînă la capăt...".

Linişte. Aducere aminte. Bezna de la începutul lumii. Doar întuneric. Ere? Clipe? Veacuri?

(Continuare în numărul viitor)

UN UNIVERS CARE NU MAI EXISTĂ...

Una din credinţele mele cele mai statornice este că fiecare om îşi creează (în el şi în jurul său) propriul univers. Închipuiţi-vă, dacă doriţi, o sferă invizibilă înconjurînd fiecare individ; în funcţie de personalitatea fiecăruia, în unele sfere legile materiei; ale fizicii, ale-cui-doriţi-şi-credeţi-în-ele sînt uşor diferite de cele universal recunoscute. Astfel, într-o anumită sferă acceleraţia gravitaţională, să spunem, are o valoare uşor diferită de cea măsurată la latitudinea respectivă. Mai închipuiţi-vă că în momentul în care doi indivizi intră într-o relaţie oarecare, sferele lor se ating, universurile lor intră în contact, se resping sau se adaptează unul altuia, ori se supun, unul celuilalt. Unele universuri personale sînt, cu adevărat, miraculoase: timpul curge cu altă viteză, atracţia corpurilor nu mai este proporţională cu masa, dimensiunile au alte etaloane. Un asemenea univers nu mai există — nimeni nu mă mai va căuta la telefon după miezul nopţii — Dan Merişca a murit.

MIHAI-DAN PAVELESCU

IMPORTANT!

Societatea „Ştiinţă & Tehnică" S.A. şi Societatea „Valdo" S.R.L. intenţionează să editeze în comun, în cadrul colecţiilor de carte „SF" şi „Anticipaţia", următoarele lucrări de referinţă în domeniul SF:

— **Ira Melanox** — Serge Brussolo — **180 lei** (150 p.)

— **Mission to the Stars** — A.E. van Vogt — **180 lei** (150 p.)

— **The Status Civilisation** — R. Sheckley — **180 lei** (150 p.)

— **The Ghost from the Grand Banks** — A.C. Clarke — **250 lei** (200 p.)

— **Febra** — Serge Brussolo — **180 lei** (150 p.)

— **Le premier Jour après moi** — Jacques Attali — **180 lei** (150 p.)

— **The Paranormal** — Brian Inglis — **800 lei** (300 p.)

Menţionăm că preţurile sînt calculate pentru condiţiile din decembrie 1991, orice modificare ulterioară (în plus sau în minus) fiind posibilă.

Vă rugăm să ne transmiteţi pe adresa: „Ştiinţă & Tehnică" S.A. Bucureşti, Piaţa Presei Libere 1, cod 79781, preferinţele dumneavoastră, precum şi adresa exactă la care doriţi să primiţi lucrarea. Aceste informaţii ne vor fi deosebit de utile pentru stabilirea tirajului.

Numele şi prenumele ....

....

Adresa: str. .... nr. ....

bl. .... sc. .... et. .... ap. ....

cod. .... localitatea ....

....

Decupaţi acest talon, completaţi-l şi trimiteţi-l pe adresa indicată.

JOCURI

Aritmogrif

REZOLVAREA JOCURILOR DIN NUMĂRUL TRECUT:

A R T I F I **C** I A L I Z A 1)
P O Z I T **R** O N I C A 2)
A N A B I **O** T I Z A T 3)
G A U R A **N** E A G R A 4)
T E L E P **O** R T A R E 5)
F A N T A **S** T I C U L 6)
H I P E R S **P** A T I A L E 7)
I N T E R G **A** L A C T I C 8)
S T I I N **T** I F I C A 9)
I N T E L **I** G E N T A 10)
S U P R A L **U** M I N I C E 11)

Turnul vrajbei noastre

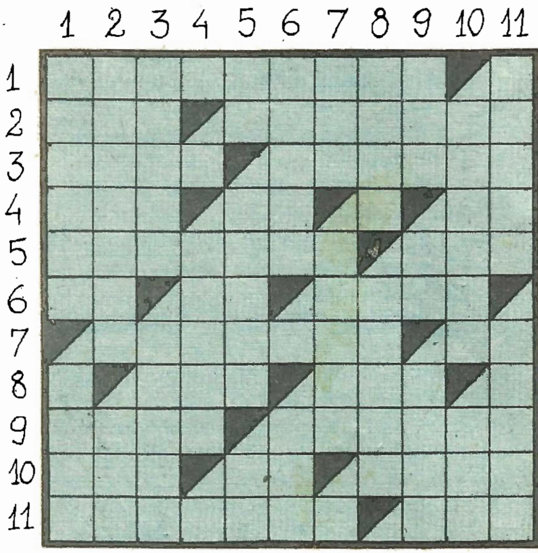
1) BABEL — EVREI; **2)** ESAGBILA — PS; **3)** RUBE — EUFRAT; **4)** ORIENT — EA — O; **5)** S — L — O — CER; **6)** OPOI — ESTONI; **7)** SANMARCO — DE; **8)** R — ALOE — PO; **9)** KRAMER — UR — Z; **10)** NOE — RISNITE; **11)** ATLET — LIMBI.

REBUS

MITOLOGIA FOCULUI

ORIZONTAL: 1. Zeitate supremă în religia shintoistă, simbolul focului solar. **2.** Focul dătător de viață adorat de toate popoarele antice — Zeul suprem la romani, căruia i se atribuiau epitete precum: Fulgur (stăpînul trăsnetului), Tonans (tunătorul), Summnanus (sursa fulgerelor nocturne), Lapis (simbolul cremenei) etc. **3.** „Analiza infinitezimală" inventată de japonezul Takebe — Popor antic la care focul era imaginat ca un moșneag cocoșat, înveșmîntat într-un halat roșu. **4.** Localitate în Belgia — Incins la început! — Soarele egiptenilor, care apare și în ipostaza de „motan în flăcări". **5.** Efectul sonor al focului ceresc a cărui personificare este Indra la indieni, Zeus la greci, Perun la slavi, Thorr la popoarele scandinave etc. — Monstrul Fenrir din mitologia scandinavă, simbolul focului htonic. **6.** Abis! — Anton Dimitriu — Personificarea focului solar la slavii timpurii. **7.** Ca focul (fig.) — Centimetru. **8.** Siglă pentru „National Recovery Administration" — Amenajare specifică ritualului incinerării, exemplu tipic pentru focul sacrificiilor. **9.** Vechea denumire a fluviului Niger din Sudanul de vest — Operă de Verdi. **10.** Foc mocnit — Un capăt de vătrai! — Anexă la motocicletă. **11.** Sărbătoarea focului în Transilvania și Banat; obicei de primăvară constînd în rostogolirea de pe dealuri a unor roți aprinse, aidoma roților de foc din basme — Cămașă rustică.

VERTICAL: 1. Culegere de texte mitologice și religioase persane, atribuită profetului iranian legendar Zarathustra în care întîlnim și o invocare a zeului focului, Athar, fiul zeului creator, Ahura-Mazda — Denumirea focului în concepția vedică (India), văzut totodată ca lumină esențială, forță și strălucire... **2.** ...și distribuit în foc ceresc, pămîntesc, stomacal și... — Țărm. **3** Înțelept în mitologia sanscrită care, în ipostaza de foc escatologic, a vrut să distrugă universul, dar Brahma, spre a-și salva opera, a încarcerat focul insurgent pe fundul oceanului, semnificînd astfel focul subteran — Strîngeri la un loc. **4.** Focul..., obiect al venerației absolute în toate religiile, în legătură cu care se întîlnesc mai multe principii coincidente în aria mitologiei generale: nu se poate scuipa în foc (Iran, România), nu se aruncă în flăcări deșeuri fiziologice (Iran), nu se lasă udul peste foc (România, Rusia), un vinovat nu poate să stea în fața focului (Elada), focul nu poate fi insultat (India, Iran) sau blestemat (România) și multe altele. **5.** Elena Jianu — Țara asiatică în care focul era sacralizat prin venerarea zeului Agni — Vulcănescu Oprea. **6.** O clădire mistuită de flăcări (fig.) — Iar (arh.). **7.** Stinge focul — Zeul scandinav al războiului, al tunetelor și fulgerelor, imaginat cu barbă arămie (trăsnetele), cu ochi de văpăi și înarmat cu un ciocan înroșit simbolizînd trăsnetul, care nu l-a putut însă apăra de mînia șarpelui lumii, a cărui ultimă suflare învăpăiată aduce deopotrivă moartea învinsului și a învingătorului. **8.** Diminutiv ambigen — Zeu de rang secund simbolizînd focul solar în mitologia tribului african yoruba (Nigeria). **9.** Fost fotbalist dinamovist — Ler! — Verbul în care se conjugă efectele focului din vatră și ale văpăii din cuptor. **10.** Popor enigmatic de la care romanii au preluat ritualul îngropării pămîntului lovit de trăsnet, ca dovadă supremă a venerării focului — „Femeia cea mare" în stăpînirea căreia se află focul, în credința tribului siberian al manșilor. **11.** Personificarea virilității în mitologia greacă — Profet biblic de primă importanță, organizator politic și religios pentru semințiile ebraice, creatorul chivotului legămîntului (tabernacolului), sanctuar mobil în care provoca uneori spectaculoase descărcări electrice de natură să înspăimînte și să-i întărească totodată autoritatea în fața supușilor.

Dicționar: ENRI, SEV, NRA, EMIU, ERNANI, IIE, EAR, UIU, NAI, PRIAP.

RADU STOIANOV

Lei 25